

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 514 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΣΥΡΙΑ: Ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί βυθίζουν στο χάος τη Μ. Ανατολή

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
80 χρόνια από τα
Δεκεμβριανά του 1944

Καμία συμμετοχή στον πόλεμο

ΕΞΩ ΝΑΤΟ - Βάσεις

**Εξαγγελίες
Μητσοτάκη**
Νομιμοποίηση της
ληστείας
σελ. 4

Δικαιώματα
Άμεση δικαίωση
των 25 διωκόμενων
φοιτητών
σελ. 11

Γαλλία
Η κυβέρνηση έπεσε.
Ζήτη η κυβέρνηση!
σελ. 12

Πολιτική
Προσανατολισμός
και καθήκοντα
στον πόλεμο
σελ. 13

Άμεση απελευθέρωση των αγωνιστών του SEP! Να σταματήσει η καταστολή και τρομοκρατία!

Για ακόμη μια φορά το καθεστώς Ερντογάν δείχνει το αποκρουστικό του πρόσωπο ενάντια στο εργατικό κίνημα και την επαναστατική του πρωτοπορία. 19 αγωνιστές του τροτσκιστικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (-Sosyalist Emekçiler Partisi - SEP) συνελήφθησαν έπειτα από εφόδους της αστυνομίας στα σπίτια τους σε μια σειρά από πόλεις της Τουρκίας χωρίς καν να τους γνωστοποιηθούν κατηγορίες!

Γίνεται πλέον ξεκαθαρό πως η τουρκική αστική τάξη με μια όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή της Τουρκίας στους περιφερειακούς πολέμους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής έχει ανάγκη από το τσάκισμα των δημοκρατικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, από την κατάργηση των θεμελιωδών πολιτικών ελευθεριών, από την

συλλογική έκφραση και δράση.

Όμως και αυτό το κύμα καταστολής όπως και τα προηγούμενα ενάντια στην επαναστατική αριστερά και την επαναστατική της πρωτοπορία θα πέσουν στο κενό. Το αυταρχικό, μιλιταριστικό κράτος έκτακτης ανάγκης ενάντια στην εργατική τάξη και τις οργανώσεις της το μόνο που θα καταφέρει είναι να δυναμώσει ακόμη περισσότερο τις επαναστατικές δυνάμεις της εργατικής τάξης, να οργανώσει ακόμη πιο αποτελεσματικά τους αγώνες ενάντια στην φτώχεια, την καταστολή και τον πόλεμο.

Σε Ελλάδα και Τουρκία, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουμε κοινά προβλήματα. Μητσοτάκης και Ερντογάν, απέναντι στην εργατική τάξη και τους αγώνες της, είναι δύο διαφορετικά πρόσωπα του

ίδιου αυταρχικού, αντι-εργατικού και εθνικιστικού νομίματος.

Με τους κοινούς ταξικούς αγώνες και τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη, να τους σταματήσουμε.

Άμεση απελευθέρωση των 19 συλληφθέντων του SEP!

Η Αλληλεγγύη είναι το όπλο μας - Πόλεμο στον πόλεμο των καπιταλιστών!

Σε Ελλάδα και Τουρκία, κοινοί ταξικοί αγώνες ενάντια σε φτώχεια, ακρίβεια, καταστολή, ενάντια σε εξοπλισμούς, εθνικισμό και πόλεμο!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.**(Δεκέμβρης 2024 - Γενάρης 2025)**

Από τις αρχές Δεκέμβρη του 2024 και μέχρι τέλη Γενάρη του 2025 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλαντευτή πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής

κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίζετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 90

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οι Εξελίξεις στη Συρία Ό,τι χειρότερο για τους λαούς της Μ. Ανατολής

σωστή πλευρά της ιστορίας».

... Ό,τι χειρότερο για τους λαούς της Μ. Ανατολής

«Οι συνθήκες μέσα στις οποίες ξετυλίχτηκε η ανατροπή του αντιδραστικού, δικτατορικού καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, δεν επιτρέπουν, δυστυχώς, καμία αυταπάτη για ένα καλύτερο μέλλον για τους βασανισμένους λαούς της Μέσης Ανατολής». Αυτό το απόσπασμα της ανακοίνωσης της ΟΚΔΕ για τη Συρία δείχνει την πραγματικότητα που σηματοδοτούν οι τελευταίες εξελίξεις στην πολύπαθη χώρα. Χωρίς την παραμικρή αμφιβολία το καθεστώς της 53χρονης δυναστείας των Άσαντ που κατέρρευσε σε 13 ημέρες, ήταν διεφθαρμένο και σάπιο, μια εκφυλισμένη καρικατούρα του παλιού αραβικού μικροαστικού αντιιμπεριαλιστικού εθνικισμού του Μπάαθ. Αλλά η πτώση του καθεστώτος Άσαντ και οι δυνάμεις που επικράτησαν δεν είναι μια νίκη των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων της Συρίας αλλά μια πολύ σημαντική ήττα τους. Ακόμη χειρότερα, όχι μόνο της Συρίας αλλά και όλων των λαών της Μ. Ανατολής και, τουλάχιστον, της ευρύτερης περιοχής. Γιατί:

1. Η ήττα που δέχτηκε ο λαός της Συρίας, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε ένα πεδίο ανταγωνισμών, πολεμικών συγκρούσεων, αλληλοσφαγών και κατακερματισμού της χώρας για τα χρόνια που έρχονται. Το άθλιο βιοτικό επίπεδο των λαών της Συρίας, όπως και τα ελάχιστα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες που είχαν, θα καταστραφούν ακόμη περισσότερο.

2. Η θέση του παλαιστινιακού λαού και της αντίστασής του γίνεται απελπιστική, όχι μονάχα στη Γαζα αλλά σ' ολόκληρη την Παλαιστίνη. Ο γενοκτονικός πόλεμος που διεξάγει το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, τόσο ενάντια στην ηρωική Παλαιστίνη, όσο και ενάντια στον Λίβανο και τη Συρία πρόκειται να γίνει ακόμη πιο άγριος και εξοντωτικός.

3. Το πλήγμα που δέχτηκε ο Άξονας της Αντίστασης είναι κατά τα φαινόμενα καθο-

ριστικής σημασίας σε πρώτη φάση για τη Χαμάς και την Χεζμπολάχ και δεν πρέπει να αποκλειστεί ένα χτύπημα των Χούθι της Υεμένης ούτε και κατά του ίδιου του Ιράν.

4. Το σιωνιστικό Ισραήλ, ο χασάπης Νετανιάχου και η φασιστική παρέα του βγαίνουν ενισχυμένοι και «δικαιωμένοι» όχι μόνο στα μάτια των ιμπεριαλιστών αλλά και σε σημαντικά κομμάτια ισραηλινών και σ' όλα τα αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής, που πιο «απελευθερωμένα» τώρα, θα συνεχίσουν τις λεγόμενες «Συμφωνίες του Αβραάμ». Το σιωνιστικό Ισραήλ όχι μόνο θα συνεχίσει με μεγαλύτερη ένταση τις επιθέσεις του στη Γάζα, στη Δυτική όχθη, στον Λίβανο, στη Συρία (υψώματα του Γκολάν) αλλά θα προχωρήσει και στον εποίκισμό και στην ενσωμάτωση αυτών των περιοχών, προχωρώντας αυτό που ήταν πάντοτε στους σκοπούς των σιωνιστών, το «Μεγάλο Ισραήλ».

5. Το Ιράν βγαίνει αρκετά ζημιωμένο μια που χάνει λίγο ή πολύ (Ιράκ, Συρία, Χαμάς, Χεζμπολάχ) ό,τι κέρδισε μετά τις ήττες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν και κινδυνεύει να δεχτεί ακόμη σκληρότερες κυρώσεις, καταστροφές, αεροπορικές επιθέσεις στην παραγωγική δομή του.

6. Η Τουρκία η οποία σε μεγάλο βαθμό βρίσκεται πίσω από τις διάφορες ομάδες τζιχαντιστών και άλλων παραστρατιωτικών, σίγουρα θα επιδιώξει να εξοντώσει τους Κούρδους αλλά και να εδραιώσει την θέση της στην Συρία, στην ευρύτερη περιοχή, στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και την Κύπρο.

7. Η Ρωσία φαίνεται αρκετά ζημιωμένη από τις εξελίξεις και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα μπορέσει να κρατήσει τις δυο μεγάλες βάσεις που διαθέτει στα παράλια της Συρίας, Ταρτούς και Χμεϊμίμ χρήσιμες και για εμπορικούς σκοπούς για την περιοχή και την αφρικανική Ήπειρο.

8. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είναι κερδισμένος και θα προσπαθήσει να επακαμάψει στη Μ. Ανατολή από τις υπο-

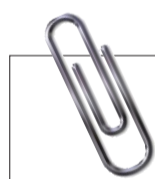
χωρήσεις/αποχωρήσεις της προηγούμενης 25ετίας επαναφέροντας τη στρατηγική της «Νέας Μ. Ανατολής». Τέλος, είναι προφανές ότι βάζει νέα εμπόδια στο «Δρόμο του Μεταξίου» της Κίνας.

9. Αν και ο συσχετισμός των δυνάμεων στη Μ. Ανατολή έχει αλλάξει υπέρ του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, του ΝΑΤΟ, του σιωνιστικού Ισραήλ και των πιο αντιδραστικών δυνάμεων, και προφανώς επηρεάζει και τον παγκόσμιο συσχετισμό, είναι εξαιρετικά αμφίβολο εάν μπορεί να διατηρηθεί. Είναι τόσο μεγάλη η κρίση και η παρακμή του παγκόσμιου καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος που δεν υπάρχουν σταθερά και μόνιμα κέρδη όπου όλα απορροφώνται και καταστρέφονται από αυτό το άλυτο μακροχρόνιο (50χρονο) μακρύ κύμα κάμψης. Ωστόσο, αυτή η αλλαγή του συσχετισμού υπέρ των αντιδραστικών δυτικών δυνάμεων δημιουργεί τεράστιους κινδύνους οξύνοντας ακόμη περισσότερο τους παγκόσμιους ανταγωνισμούς, τις πολεμικές συγκρούσεις στην περιοχή, στους οποίους έχει εμπλακεί και η άθλια κυβέρνησή Μπριστόν και φέρνει πιο κοντά τον Γ' Π.Π.

Λάθος ή κάτι σοβαρότερο

Στο σημερινό κόσμο κάθε μεγάλο γεγονός προκαλεί διαίρεσεις στην Αριστερά ή σε δυνάμεις που μιλούν στο όνομά της. Έτσι και σήμερα στην περίπτωση της Συρίας, δυο διεθνείς οργανώσεις και οι κατά τόπους οργανώσεις τους: α) Η Ενιαία Γραμματεία της 4ης Διεθνούς, και β) η Διεθνής Σοσιαλιστική Τάση, χαιρετίζουν την πτώση του καθεστώτος Άσαντ με τα εξής λόγια. Η πρώτη: *Ζήτω η επανάσταση του συριακού λαού! Η δεύτερη: Χαιρετίζουμε την πτώση του καθεστώτος του Μπασάρ αλ Άσαντ στη Συρία. Συγχαίρουμε τον συριακό λαό για την οριστική ήττα μιας δικτατορίας...*

Οι ίδιες οργανώσεις στο παρελθόν με λίγο πιο ήπια λόγια είχαν χαιρετήσει τη πτώση του Μίλοσεβιτς και την επέμβαση των ιμπεριαλιστών στην Γιουγκοσλαβία (1999) και λίγο αργότερα (2003) την πτώση του Σαντάμ Χουσεϊν και την επέμβαση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο Ιράκ. Αυτές οι θέσεις δεν είναι απλώς λανθασμένες, είναι κάτι πολύ σοβαρότερο. Σε κάθε περίπτωση δεν έχουν σχέση με μια μαρξιστική ανάλυση για την παγκόσμια κατάσταση, τις εξελίξεις στη Συρία και γενικότερα στη Μ. Ανατολή.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Με βάση τα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδος η κατεύθυνση των ξένων επενδύσεων – κόντρα στα παραμύθια της ΝΔ για ανάπτυξη – στρέφεται στα ακίνητα. Πάνω από 6 στα 10 ευρώ που εισέρευσαν στη χώρα μας από το εξωτερικό την περίοδο Ιανουαρίου - Σεπτεμβρίου 2024 κατευθύνθηκαν στην απόκτηση ακινήτων και κυρίως κατοικιών, με την κτηματαγορά να αναδεικνύεται ως ο απόλυτος πρωταγωνιστής των ξένων άμεσων επενδύσεων. Πιο συγκεκριμένα, από το ποσό των 3,11 δισ. ευρώ που ήταν οι άμεσες ξένες επενδύσεις, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν κατά το εννιάμηνο του 2024 στην ελληνική οικονομία, το 62% ή 1,92 δισ. ευρώ, αφορά στην αγορά ακινήτων. Ενώ το κομμάτι της πίτας αυξάνεται από τα αρπακτικά funds των ακινήτων, ο συνολικός αριθμός των ξένων επενδύσεων μειώνεται χρόνο με τον χρόνο. Στο εννιάμηνο του 2024 οι ξένες άμεσες επενδύσεις διαμορφώθηκαν σε 3,112 δισ. ευρώ, μειωμένες κατά 15% σε σχέση με το αντίστοιχο διάστημα του 2023 που είχαν ανέλθει σε 3,665 δισ. ευρώ, ενώ συγκριτικά με το εννιάμηνο του 2022 καταγράφουν πτώση 51,7%.

Η υπογεννητικότητα στην Ευρώπη αυξάνεται σημαντικά. Τα επίσημα στοιχεία δείχνουν ότι το ποσοστό γεννήσεων στη Γερμανία μειώθηκε σε 1,35 παιδιά ανά γυναίκα το 2023, κάτω από το «πολύ χαμηλό» όριο του ΟΗΕ του 1,4, προδιαγράφοντας ένα σενάριο όπου η πτώση των ποσοστών γεννήσεων δύσκολα αντιστρέφεται. Η Εσθονία και η Αυστρία πέρασαν επίσης κάτω από το όριο του 1,4, προσχωρώντας στις εννέα χώρες της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένων της Ισπανίας, της Ελλάδας και της Ιταλίας, που το 2022 είχαν ποσοστά γονιμότητας κάτω από 1,4 παιδιά ανά γυναίκα. Η Γαλλία είχε το υψηλότερο ποσοστό γεννήσεων με 1,79 παιδιά ανά γυναίκα το 2022, αλλά τα εθνικά στοιχεία έδειξαν ότι έπεσε στο 1,67 το 2023, το χαμηλότερο που έχει καταγραφεί. Τα ποσοστά μειώθηκαν επίσης σε χώρες όπου ήταν ήδη εξαιρετικά χαμηλά, φτάνοντας στο 1,12 στην Ισπανία και στο 1,2 στην Ιταλία.

Το 2024 υπήρξε χρονιά άνευ προηγουμένου αύξησης του πλούτου των πλουσιότερων ανθρώπων του κόσμου. Σύμφωνα με το Bloomberg Billionaires Index, η συνολική καθαρή περιουσία των 500 πλουσιότερων ατόμων στον κόσμο έφτασε για πρώτη φορά στα 10 τρις. δολ. Οι οκτώ πιο κερδισμένοι μεγιστάνες (μέσα σε αυτούς οι Μασκ, Μπέζος, Ζούκερμπεργκ) αποκόμισαν περισσότερα από 600 δισ. δολ., που αντιστοιχούν στο 43% της αύξησης των 1,5 τρις. δολαρίων που κατέγραψε το 2024 η περιουσία των 500 πλουσιότερων ανθρώπων. Η εκλογική νίκη του Τραμπ είχε επίσης θετική επίδραση στους παραπάνω, ενισχύοντας τόσο τις μετοχές όσο και τα ψηφιακά περιουσιακά στοιχεία. Μαζί, οι 500 εισηγμένοι δισεκατομμυριούχοι κέρδισαν 505 δισ. δολ. τις πέντε εβδομάδες μετά τις εκλογές, ή το 1/3 του συνόλου των κερδών τους για το 2024.

Εξαγγελίες Μητσοτάκη για τις τράπεζες Η νομιμοποίηση της ληστείας

Να κοροϊδέψει προσπάθησε για άλλη μια φορά ο Μητσοτάκης, εξαγγέλοντας από το βήμα της Βουλής στην συζήτηση για τον προϋπολογισμό, σειρά μέτρων που «εκλογικεύουν», όπως ανέφερε, το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Αυτά τα μέτρα περιλαμβάνουν: κατάργηση χρέωσης για πληρωμές μέσω τραπεζών προς το δημόσιο, πλαφόν 0,5 ευρώ στις προμήθειες για μεταφορές χρημάτων μεταξύ τραπεζών, μηδενική χρέωση για ανάληψη μετρητών από ΑΤΜ απομακρυσμένων περιοχών, διπλασιασμός του ΕΝΦΙΑ για ακίνητα που διαχειρίζονται τράπεζες και servicers, «εθελοντική συνεισφορά» για την ανέγερση σχολικών κτηρίων κ.ά.

Τραπεζίτες: «χαράτσια» στους μικροκαταθέτες με τις ευλογίες της κυβέρνησης

Οι εξαγγελίες αυτές έρχονται στον απόηχο των μεγάλων κερδών που ανακοινώθηκαν πρόσφατα από το καρτέλ των 4 συστημικών τραπεζών (Πειραιώς, Εθνική, Eurobank και Alpha Bank). Την περίοδο 2022-24 οι «4» βγάλανε κέρδη περίπου 11 δισ. ευρώ. Ιδιαίτερο ρόλο στην κερδοφορία τους έπαιξε η εκθετική αύξηση των προμηθειών όπου, πλέον, έχουν καθιερωθεί από τις τράπεζες για οποιαδήποτε υπηρεσία κι αν προσφέρουν. Με την πρακτική των προμηθειών, οι τράπεζες κατάφεραν να βγάλουν κέρδος μόνο για το 9μηνο του 2024 1,5 δισ., που υπολογίζεται περίπου στο 1/4 των εσόδων τους. Αν και είναι τακτική και των ευρωπαϊκών τραπεζών να αντλούν μεγάλο μέρος των εσόδων τους από προμήθειες, οι ελληνικές τράπεζες χρεώνουν μακράν περισσότερο τις καθημερινές συναλλαγές, πλήττοντας τα πιο φτωχά εισοδήματα και τους μικροκαταθέτες.

Και τι επέλεξε η κυβέρνηση Μητσοτάκη σαν λύση για να σταματήσει την αιμορραγία των λαϊκών εισοδημάτων προς τα φουσκωμένα κέρδη των τραπεζών; Μέτρα ύψους 100 εκατ. ευρώ, δηλαδή το κόστος για τις τράπεζες θα φτάνει μόνο στο... 0,9% των κερδών της τριετίας 2022-24! Ακόμα και στις προμήθειες που υποτίθεται ότι «βάζει φρένο» με αυτά τα μέτρα, μόνο ένα πολύ μικρό μερίδιο επηρεάζεται από τις αλλαγές, ενώ οι πιο πολλές παραμένουν ανέγγιχτες (επανεκδοση κάρτας, αλλαγή όρων δανείου κ.ά.). Ταυτόχρονα, μια από τις πιο βασικές λειτουργίες του τραπεζικού συστήματος, η αποπληρωμή των καταθετικών επιτοκίων, βρίσκονται σε μηδενικά νούμερα (0,03%) και στην ουσία οι τράπεζες αρνούνται να προσφέρουν βασικές υπηρεσίες στους καταθέτες τους. Κι όλη αυτήν τη ληστεία ο Μητσοτάκης την μετατρέπει σε... «καλή θέληση» των τραπεζιτών να διαθέσουν λίγα ψίχουλα για την ανέγερση σχολικών κτηρίων! Με αυτά τα δεδομένα, οποιαδήποτε αναφορά στον περιορισμό των «υπερκερδών» των τραπεζιτών ή στην ασυδοσία των funds που καταληστεύουν μαζικά τη λαϊκή κατοικία, φαντάζει κάτι το «εξωτικό» για την κλίκα Μητσοτάκη.

Τόσα δισεκατομμύρια κέρδη, κι όμως, οι τράπεζες είναι ακόμα χρεωκοπημένες!

Παρόλο το ευνοϊκό κλίμα «ρευστότητας» που παρουσιάζεται για τις τράπεζες, η πραγματικότητα δείχνει ότι το τραπεζικό οικοδόμημα είναι βαθιά σαπισμένο και έτοιμο μπροστά σε μια νέα κατάρρευση. Ζει μόνο με την μηχανική υποστήριξη του κράτους, που από την αρχή των Μνημονίων μέχρι σήμερα έχουν δαπανηθεί περίπου 100 δισ. κρατικού χρήματος για να «σωθούν», παραπάνω δηλαδή από ό,τι το μισό ΑΕΠ! Ενώ το κράτος τους έχει χαρίσει μια περιουσία με τις ανακεφαλαιοποιήσεις, τις εγγυήσεις του δημοσίου κ.ά. (ακόμα και ασυλία στους τραπεζίτες έχει ψηφιστεί!), το ελληνικό χρηματοπιστωτικό σύστημα παραμένει μια «μαύρη τρύπα». Πέραν από

την κλοπή που γίνεται από τις προμήθειες όπως είπαμε παραπάνω, η κερδοφορία των τραπεζών πατάει πάνω σε δύο νάρκες: α) Στον λεγόμενο «αναβαλλόμενο φόρο» που πρόκειται για ένα είδους δημιουργικής λογιστικής και καλύπτει ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της κεφαλαιακής επάρκειας των τραπεζών. Με αυτόν τον τρόπο, οι τράπεζες μετατρέπουν τις ζημιές τους σε «μελλοντικά» κέρδη, προσθέτοντας τον «αναβαλλόμενο φόρο» στο ενεργητικό τους. Έτσι, το δημόσιο εκχωρεί του δικαιώματός του να εισπράττει φόρους για χάρη της «εύρυθμης λειτουργίας» των τραπεζών. β) Ενώ η αρπαγή ακινήτων προχωράει μέσω των πλειστηριασμών, είναι άγνωστο τι ποσό έχουν καταφέρει οι τράπεζες να εισπράξουν από τα πακέτα των «κόκκινων δανείων» που πούλησαν στα funds. Μπορεί να «έδωξαν» από πάνω τους τα «κόκκινα δάνεια» ωστόσο είναι αμφίβολο αν κερδίζουν το οτιδήποτε χωρίς τις κρατικές εγγυήσεις προς τα δάνεια αυτά.

Στην τελική, δεν είναι να απορεί κανείς γιατί οι τράπεζες βγάλανε τέτοια κέρδη: με τέτοιες διευκολύνσεις από το κράτος και ο πιο αποτυχημένος καπιταλιστής θα κέρδιζε πολλά. Στην ουσία δε λειτουργεί σαν μια απλή «επιχείρηση» αλλά σαν έναν κρατικοδίαιτο και παρασιτικό μηχανισμό, όπως χαρακτηρίζει άλλωστε το σύνολο του νεοφιλελευθερισμού.

Τράπεζες και οικονομία πάνε μαζί

Ο συνδυασμός της κερδοσκοπίας των τραπεζών και το «πράσινο φως» που ανοίγουν οι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ για το ξεκοκάλισμα των εργατικών και φτωχών εισοδημάτων είναι ένα κομμάτι που αποτυπώνει την γενικότερη εικόνα της ελληνικής οικονομίας. Μια φτιασιδωμένη «καλή πορεία» από τις απατεωνιές που παρουσιάζουν κυβέρνηση και ΜΜΕ, ενώ αντιθέτως η αλήθεια είναι ότι η παραγωγή συρρικνώνεται. Η κερδοφορία του κεφαλαίου αυξάνεται όχι από την αύξηση του πλούτου, αλλά από την αναδιανομή του ήδη υπάρχοντος σε όλο και λιγότερα χέρια. Όλων των ειδών τα χρέη έχουν ξεφύγει σε δυσθεώρητα ύψη και δεν πρόκειται να αποπληρωθούν. Οι καπιταλιστές βρίσκονται σε «επενδυτική απεργία» εδώ και 15 χρόνια, αφήνοντας την οικονομία να υποβαθμίζεται διαρκώς. Η αστική τάξη εκμεταλλεύεται την κρίση στο εργατικό κίνημα για να κλέψει ό,τι προλαβαίνει, πριν ακόμα χτυπήσει μια νέα παγκόσμια οικονομική κρίση.

Το τραπεζικό σύστημα για να μπορέσει να λειτουργήσει, θα πρέπει να γκρεμιστεί και να ξαναχτιστεί. Αυτό θα γίνει επιτρεπτό μόνο με την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος κάτω από εργατικό έλεγχο. Είναι μονόδρομος για τον σχεδιασμό και την επανεκκίνηση όλης της οικονομίας για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μαζί με την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, που είναι απαραίτητα βήματα για τον έλεγχο και την ανασυγκρότηση των πιο παραγωγικών κλάδων της οικονομίας. Μόνο έτσι θα σταματήσει το γλεντοκόπι των τραπεζιτών και θα μπει ένα τέλος στον νεοφιλελεύθερο ζουρλομανδύα.

■ Χάρης Μάργαρης

επίκαιρα...

Μπαράζ επιθέσεων της ΕΛ.ΑΣ. στην επέτειο δολοφονίας του Γρηγορόπουλου

Στις 06/12 ήταν προγραμματισμένες οι πορείες για τη 16η επέτειο από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, από τους ειδικούς φρουρούς Κορκοoney και Σαραλιώτη. Η ΕΛ.ΑΣ. επιδόθηκε σε ένα όργιο καταστολής, ξυλοδαρμών και συλλήψεων στο σωρό.

Στην Αθήνα, στην πρωινή πορεία, η αστυνομία προσήγαγε 32 άτομα, μεταξύ αυτών και ανήλικους. Σε πολλές περιπτώσεις, οι «προληπτικές» προσαγωγές ήταν προσχεδιασμένες, με την ασφάλεια να περιμένει τους διαδηλωτές έξω από τα σπίτια τους. Αργότερα, πριν την απογευματινή πορεία, άντρες της ομάδας ΔΕΛΤΑ περικύκλωσαν και προσήγαγαν 30 κατοίκους της κοινότητας των προσφυγικών. Η καταστολή απογειώθηκε μετά το τέλος της απογευματινής πορείας, στα Εξάρχεια. Ομάδες της ΔΡΑΣΗ εμβόλισαν διαδηλωτές με μηχανές. Αστυνομικοί πετούσαν τούβλα στα μαλακόνια των κατοίκων που βιντεοσκοπούσαν. Μετά από ρίψη κρότου-λάμψης μέσα στο πλήθος, διαδηλώτρια βρέθηκε με θραύσμα στο πόδι της. Διάφορα βίντεο δείχνουν αστυνομικούς να κλωτσούν στο κεφάλι ακινητοποιημένους διαδηλωτές. Σχετικά με άνθρωπο που του άνοιξαν το κεφάλι, ανακοίνωσαν ότι «αυτοτραυματίστηκε χτυπώντας το κεφάλι του στον τοίχο». Συνολικά έγιναν πάνω από 90 προσαγωγές και 9 συλλήψεις.

Στη Θεσσαλονίκη, μετά το τέλος της απογευματινής πορείας, η αστυνομία περικύκλωσε και εγκλώβισε διαδηλωτές στην Τσιμισκή και τους προσήγαγε όλους! Από τις 118 προσαγωγές, οι 112 έγιναν συλλήψεις, ενώ 3 από τους συλληφθέντες είναι ανήλικοι. Την επόμενη, τα ΜΑΤ διέλυσαν με ξύλο και χημικά συγκέντρωση αλληλέγγυων και γονέων έξω από τα δικαστήρια.

Η κυβέρνηση της ΝΔ αναβαθμίζει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Γνωρίζει ότι η αγανάκτηση των εργαζομένων και της νεολαίας έχει αρχίσει να ξεχειλίζει. Φοβούνται το ενδεχόμενο η νεολαία να βγει μπροστά και να φθείρει ή να διαλύσει τα σαθρά θεμέλια της εξουσίας τους. Γι' αυτό επιστρατεύουν μεθόδους της Χούντας, για να τρομοκρατήσουν και να παραλύσουν εκ των προτέρων μία νέα γενιά αγωνιστών που εκκολάπτεται.

Απόπειρα τρομοκρατίας της αστυνομίας σε τούρκους αγωνιστές

Στις 11/12, η ΕΛ.ΑΣ. έκανε έφοδο σε κατάσταση που εργάζονται μέλη της Partizan, ακροαριστερής οργάνωσης από την Τουρκία. Οι αστυνομικοί έψαξαν τον χώρο, ενώ για την παρουσία τους δεν υπήρχε καμία αιτιολόγηση (ένταλμα, παρουσία εισαγγελέα κ.λπ.). Αφού τραμπούκισαν έναν εργαζόμενο τούρκο αγωνιστή, προσήγαγαν 3 άτομα, ένας από τους οποίους ήταν επίσης μέλος της Partizan. Μετά τη μεταφορά τους στη ΓΑΔΑ δεν τους επέτρεψε καμία επικοινωνία με τους δικηγόρους τους. Σε επικοινωνία των δικηγόρων με τη ΓΑΔΑ η αστυνομία αρνούταν να τους ανακοινώσει για ώρες τις αιτίες της κράτησης, αλλά και το μέρος όπου κρατούνταν. Αρνήθηκαν ακόμα και το ότι έκαναν την έφοδο. Κατά τη διάρκεια της κράτησης, έδεσαν πισθάγκωνα και ξεγύμνωσαν τον τούρκο αγωνιστή, ενώ πήραν με τη βία δείγματα DNA και δακτυλικά αποτυπώματα από όλους. Μετά από ώρες αφέθηκαν ελεύθεροι.

Κατά τη διάρκεια της εφόδου και της κράτησης, διάφορα ΜΜΕ μετάδιδαν ειδήσεις δήθεν για «μεγάλη επιχείρηση κατά της τουρκικής μαφίας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη». Φαίνεται ότι κυβέρνηση και αστυνομία «αξιοποίησαν» τις ειδήσεις των τελευταίων ημερών για την τουρκική μαφία, ώστε να χτυπήσουν για ακόμη μία φορά τους τούρκους αγωνιστές, οι οποίοι διώκονται ανελέητα από το ελληνικό κράτος.

Πολύνεκρο ναυάγιο στη Ρόδο Στο ίδιο νεοφιλελεύθερο έργο θεατές

Επιδράσεις Δευτέρας, 20 Δεκεμβρίου. Πέντε μίλια από τις ακτές της Ρόδου, καταδικωμένο σκάφος που μετέφερε πρόσφυγες συγκρούστηκε με περιπολικό του Λιμεναρχείου με αποτέλεσμα το ταχύπλοο να βυθιστεί εντελώς και εννέα μετανάστες να πνιγούν στα ελληνικά νερά. Επιπλέον, 18 τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, ενώ αγνοούνται ακόμα δεκάδες. Σύμφωνα με το Λιμενικό και τον υπουργό Ναυτιλίας, για το πολύνεκρο ναυάγιο φέρει ευθύνη το «αδίστακτο κύκλωμα διακινητών» που «μπροστά στο παράνομο κέρδος του, θυσιάσε τις ζωές οχτώ συνανθρώπων μας», ενώ στόχος της κυβέρνησης, δια στόματος Στυλιανίδη, είναι «να αντιμετωπίσουμε την παράνομη μετανάστευση» και «να μπει φραγμός στο άθλιο κύκλωμα των διακινητών».

Το μοτίβο της νεοφιλελεύθερης κλίκας του Μητσοτάκη παραμένει το ίδιο. Εγκληματούν, σκοτώνουν, καίνε, πλημμυρίζουν, τρομοκρατούν, ιδιωτικοποιούν αλλά... φταίει ο «κακός διακινητής», «η μανία της φύσης», «οι τεμπέληδες εργαζόμενοι», «οι εγκληματίες φοιτητές», «οι παράνομοι μετανάστες»,

«η ουρανοκατέβατη ακρίβεια»... «ο κακός μας ο καιρός». Η αλήθεια όμως είναι πολύ διαφορετική.

Ένα ακόμα έγκλημα με υπογραφή

Το ναυάγιο της Ρόδου δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό και ήδη έχει αποκαλυφθεί πως πρόκειται για μια αδιανόητη σφαγή, που έχει την υπογραφή των αντιδραστικών πολιτικών της ΕΕ, και φυσικά της κυβέρνησης της ΝΔ. Ο Ιάσοντας Αποστολόπουλος, διασώστης προσφύγων περιέγραψε το σκηνικό που αντίκρυσαν στη Ρόδο με σοκαριστικές εικόνες. «Νεκροί, όλοι διαμελισμένοι από προπέλες, ανάμεσά τους τρεις γυναίκες και ένα παιδί. [...] Όλο το κατάστρωμα του λιμενικού ήταν κόκκινο από τα αίματα. Σε έναν άντρα έλειπε το μισό κεφάλι από χτύπημα προπέλας. Η μία από τις γυναίκες ήταν κυριολεκτικά κομμάτια».

Αυτή λοιπόν είναι η «πολιτισμένη» Δύση. Μία ΕΕ κολαστήριο, με αστικές δυνάμεις που μετατοπίζονται όλο και δεξιότερα, που κανονικοποιούν την ακροδεξιά πολιτική, κάνοντας τα ρατσιστικά και φασίζοντα κόμματα να βγαίνουν από το βούρκο των καπιταλιστικών κοινωνιών και να αναδεικνύονται σε κυρίαρχες δυνάμεις της ΕΕ (βλ. Ιταλία,

Γερμανία, κ.ά.). Δεν ήρθε ουρανοκατέβατη αυτή τη πολιτική: η χειροτέρευση της κρίσης, η συσσώρευση και ο παροξυσμός των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος είναι που έχουν οδηγήσει σε μια άνευ προηγούμενου επίθεση στην εργατική τάξη, τους μετανάστες και τους κατατρεγμένους. Η κρίση έχει γεννήσει τέρατα.

Δεν πείθουν κανέναν όταν μιλούν για «δυστυχήματα».

Στις 16 Οκτωβρίου, δύο γυναίκες και δύο παιδιά έπεσαν νεκρά μετά από πυροβολισμούς του Λιμενικού και καταδίωξη στην Κω. Στις 23 Αυγούστου, το ίδιο έγινε στη Σύμη με έναν νεκρό πρόσφυγα. Ασφαλώς και υπάρχουν και άλλα παραδείγματα, με πιο χαρακτηριστικό περιστατικό τον Οκτώβριο του 2015 στη Λέσβο, όταν σκάφος του Λιμενικού είχε και τότε συγκρουστεί με βάρκα μεταναστών, όπου πάλι πνίγηκαν πολλοί. Και φυσικά, το πολύνεκρο ναυάγιο στην Πύλο, το έγκλημα αυτό με 700 νεκρούς πρόσφυγες. Μόνο οι αριθμοί και οι τόποι αλλάζουν. Ό,τι μένει πίσω είναι πτώματα. Δεν είναι «δυστυχήματα» αλλά δολοφονίες που οφείλονται στη ρατσιστική πολιτική της ΕΕ και του πιο πρόθυμου εφαρμοστή της, της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Απέραντο νεκροταφείο η Μεσόγειος

Μέσα στο 2024, πάνω από 2.200 μετανάστες, στην προσπάθειά τους για ένα καλύτερο μέλλον στην Ευρώπη, έχουν πνιγεί στη Μεσόγειο, σύμφωνα με τη Regina De Dominicis, περιφερειακή διευθύντρια της Unicef σε Ευρώπη και Κεντρική Ασία. Από

τους νεκρούς, το 1/5 είναι παιδιά.

Η Μεσόγειος έχει μετατραπεί σε μια απέραντη εκατόμβη νεκρών μεταναστών. Χιλιάδες άνθρωποι από πολλές περιοχές της γης αναγκάζονται να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς και του ξεριζωμού, μπλεγμένοι στη δίνη των πολέμων, της εξαθλίωσης και της καταστροφής, που το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα σπέρνει παντού μέσα στη θανάσιμη κρίση του.

Με ταξικούς αγώνες πέφτει η «πολιτισμένη» Ευρώπη

Η κυβέρνηση της ΝΔ, πρόθυμο σκυλί των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, έχει κάνει σημαία την ισχυρή φύλαξη των συνόρων από τις «απειλές» των εξαθλιωμένων προσφύγων. Έχει δηλώσει άλλωστε πως «δεν είναι δουλειά του Λιμενικού η υποδοχή παράνομων μεταναστών». Έχει ήδη ταχθεί υπέρ της ενίσχυσης των συνόρων της ΕΕ, τρέχοντας πίσω από τα αντιδραστικά καθεστώτα της Ιταλίας και της Γερμανίας. Υπέγραψε το επαίσχυντο Σύμφωνο Μετανάστευσης και Ασύλου, ευθυγραμμισμένη με την ακροδεξιά των χωρών του Βίσεγκραντ. Σπέρνει μια πολεμική πολιτική, όπου δίνει πακτωλό χρημάτων στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, στο σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Τα χρήματα αυτά είναι των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Η ΕΕ κρύβεται μπροστά στα δικά της εγκλήματα και εργαλειοποιεί τους μετανάστες για να τους καθιστά το «μαύρο πρόβατο» για όλη την κρίση του συστήματος, εκτονώνοντας και αποπροσανατολίζοντας την οργή των «από κάτω». Μόνο οι ταξικοί αγώνες από κοινού με τους μετανάστες μπορούν να τους σταματήσουν.

■ Εβίνα Κ.

Ακόμα μία δολοφονία εργάτη στο βωμό του κέρδους της εργοδοσίας

Την Τρίτη 4 Δεκεμβρίου, ο 29χρονος συνάδελφος και σύντροφος Χρυσάνθος Χειμωνίδης, εργαζόμενος στην TEX ABEE στο Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης, έχασε τη ζωή του καθώς τον συνέθλιψε η μηχανή την οποία χειριζόταν. Οι εργοδότες της συγκεκριμένης επιχείρησης, αλλά και συνολικά, αδιαφορούν πλήρως για τα μέτρα ασφαλείας των εργαζομένων, όπως μαρτυρεί η τρομακτική αύξηση των εργατικών δυστυχημάτων και ατυχημάτων τα τελευταία χρόνια. Έτσι και στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπήρχε διακόπτης ασφαλείας στη μηχανή, ούτε προστατευτικό κάλυμμα, ούτε σύστημα με αισθητήρα κίνησης! Τα αργυρώνητα ΜΜΕ στις ανακοινώσεις τους αναφέρουν μόνο ότι ο Χρυσάνθος «έπεσε» και τον πλάκωσε η μηχανή που χειριζόταν. Δεν έγιναν έτσι τα πράγματα: Δολοφονήθηκε επειδή δεν τηρούνταν κανένα μέτρο ασφαλείας εκ μέρους της εργοδοσίας. Μόνο διακόπτης ασφαλείας να υπήρχε, η ζωή του συναδέλφου μας δεν θα είχε χαθεί! Η εργοδοσία της TEX ABEE πρέπει να πληρώσει!

Μάστιγα τα εργατικά ατυχήματα - εργοδοτικές δολοφονίες

Η μαύρη λίστα με τα εργοδοτικά δυστυχήματα - δολοφονίες εργατών μεγαλώνει συνεχώς, καθώς και με τα εργατικά ατυχήματα. Το 2023 είχαμε 179 νεκρούς και 289 σοβαρά τραυματίες σε χώρους δουλειάς, αυξημένος αριθμός σε σχέση με το 2022, όπου είχαμε 104 νεκρούς. Στην ΕΕ το 2021 είχαμε 3.347 θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα και 2,88 εκατομμύρια εργαζόμενοι έπεσαν θύματα μη θανατηφόρων εργατικών ατυχη-

μάτων, αυξημένος αυτός ο αριθμός κατά 6% σε σχέση με το 2020. Από αυτόν τον αριθμό 136.290 εργαζόμενοι, δηλαδή το 5%, βρέθηκαν σε μόνιμη ανικανότητα για εργασία. Στην Ελλάδα το 2021 είχαμε 4.498 εργατικά ατυχήματα έναντι 3.997 του 2020, μια αύξηση του 12,1%. Στον ίδιο ρυθμό με αυξητική τάση τα εργατικά ατυχήματα - εργοδοτικές δολοφονίες συνεχίζονται και το 2024 με 114 εργατικά δυστυχήματα μέχρι τις 4/12/2024, δηλαδή ένας νεκρός κάθε 2,5 ημέρες!

Οι αιτίες γι' αυτά τα ατυχήματα προφανώς δεν μπορούν να αποδοθούν σε ανθρώπινα λάθη, όπως κάνουν οι κυβερνήσεις και οι άπληστοι εργοδότες. Αυτό αποτελεί πραγματική ύβρη για τους νεκρούς και τραυματισμένους εργαζόμενους, που για έναν μισθό που φτάνει για πολλούς εργαζόμενους μόλις μέχρι τις 19 του μήνα, παίζουν κορώνα γράμματα την ίδια τους την υγεία και τη ζωή. Φυσικά και πρέπει να αναζητηθούν στις απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς ή καλύτερα δουλειάς που έχουν επιβάλει κυβερνήσεις και εργοδότες, ειδικά μετά το καθεστώς των μνημονίων, διαλύοντας και καταργώντας την εργατική νομοθεσία και αποκτώντας μια απόλυτη εξουσία με το διευθυντικό δικαίωμα και την εργοδοτική αυθαιρεσία. Η εντατικοποίηση της εργασίας, ειδικά σε περιόδους συντήρησης του εξοπλισμού και των μηχανών που θεωρείται χαμένος χρόνος, η υπερεργασία που εξοντώνει τον εργαζόμενο, η εξαήμερη εργασία και η ελαστικοποίηση του ωραρίου με τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας που προβλέπουν οι νόμοι Χατζηδάκη - Γεωργιάδη, η μη κάλυψη του 70% των εργαζομένων από Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, η μη εξασφάλιση των μέτρων προστασίας και

ασφάλειας των εργαζομένων από τους εργοδότες, σαν ένα περιττό έξοδο, αποτελούν τις βασικές αιτίες για τα εργατικά ατυχήματα. Επιπλέον η παντελής έλλειψη ελέγχου από το Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας που μετατράπηκε σε ανεξάρτητη αρχή, όταν για πάνω από 300.000 επιχειρήσεις το 2023 υπήρχαν μόλις 408 επιθεωρητές Εργασιακών Σχέσεων και 243 επιθεωρητές Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία!

Τέλος στην Ελλάδα δεν αναγνωρίζονται, ούτε καταγράφονται σαν εργατικά ατυχήματα οι επαγγελματικές ασθένειες όπως θανατηφόρες ασθένειες στη βαριά βιομηχανία, το εργασιακό στρες που προκαλεί εμφράγματα ή εγκεφαλικά κ.ά..

Τα κέρδη τους τσακίζουν τις ζωές μας

Η εγκληματική έλλειψη στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας στο εργοστάσιο και η εντατικοποίηση της εργασίας είναι οι πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στο θάνατο του συντρόφου, χτυπημένου από το μηχάνημα που χειριζόταν. Ακόμα ένα θύμα της εργατικής τάξης στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους, που για να αυξηθεί βασιζέται στο ολοένα και μεγαλύτερο ξεζούμισμα των εργατών, οδηγώντας σε εκατοντάδες δολοφονίες και τραυματισμούς συναδέλφων κάθε χρόνο. Η εργοδοσία της επιχείρησης είναι υπεύθυνη για την δολοφονία του Χρυσάνθου και θα αγωνιστούμε για να πληρώσει. Όπως και όλοι οι μεγαλοεργοδότες που καθημερινά δολοφονούν εργάτες και μετά τα «βαφτίζουν» εργατικά «ατυχήματα». Θα συνεχίσουμε να καλούμε συνολικά την εργατική τάξη να οργανωθεί και να παλέψει για την ανατροπή του βάρβαρου καπιταλι-

στικού συστήματος, που ειδικά μέσα στην κρίση του είναι υπεύθυνο για την εξόντωση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων με την εργοδοτική ασυδοσία στους χώρους δουλειάς, τους μισθούς πείνας, την ανεργία, την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών, την ακρίβεια, τον πόλεμο.

Καλό ταξίδι, σύντροφε

Ο σύντροφος Χρυσάνθος, καταγόμενος από εργατική οικογένεια και μεγαλωμένος στις δυτικές συνοικίες της Θεσσαλονίκης, ήταν από μικρός ενεργός αγωνιστής των μαθητικών αγώνων και καταλήψεων. Μέσα από το μαθητικό κίνημα ήρθε σε επαφή με τις ιδέες, την πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ και από μαθητής εντάχθηκε στην Οργάνωση. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της μαθητικής ομάδας της ΟΚΔΕ, της «Μαθητικής Αντεπίθεσης», και είχε ενεργό ρόλο σε όλους τους μαθητικούς αγώνες της γενιάς του, αλλά και συνολικά στους αντιμνημονιακούς/αντικαπιταλιστικούς αγώνες που ξέσπασαν στην Ελλάδα από το 2010 και μετά, παρά το νεαρό της ηλικίας του. Μετά το σχολείο και σύντομες τεχνικές σπουδές, μπήκε στη βιοπάλη ως εργαζόμενος σε συνεργεία αυτοκινήτων και στη συνέχεια σε εργοστάσια. Στους χώρους εργασίας πάντα ξεχώριζε για την συναδελφικότητά του και για το παρόν που έδινε σε όλες τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις του εργατικού κινήματος, παρά τις δυσκολίες της περιόδου. Όλοι όσοι τον γνωρίσαμε, θα τον θυμόμαστε για πάντα και θα τον έχουμε δίπλα μας σε κάθε αγώνα μας. Εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας στην οικογένεια, τους φίλους, τους συναδέλφους, τους συντρόφους και συναγωνιστές του Χρυσάνθου.

Καμία διαγραφή φοιτητών

Να τιμωρηθεί η δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη

Ο υπ. Παιδείας Πιερρακάκης και η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχουν αφήσει «ανοιχτούς λογαριασμούς» με το Φοιτητικό Κίνημα (ΦΚ). Ήδη από το καλοκαίρι του 2020, έχει ξεκινήσει να ψηφίζει μία σειρά από νόμους – οδοστρωτήρες για τη Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία (ν. Πιερρακάκη, ν. Κεραμέως, κ.ά.). Άλλωστε ο στόχος της είναι η πλήρης ιδιωτικοποίησή της, και όχι μία απλή υποβάθμιση. Γι' αυτό τώρα έχει, μαζί με τα Συμβούλια Διοίκησης (ΣΔ), ξεκινήσει μία μανιασμένη προσπάθεια να εφαρμόσει τις διαγραφές στα ν+ν/2 τον Σεπτέμβριο του 2025.

Πού αποσκοπούν οι διαγραφές;

Πρώτος στρατηγικός της στόχος, είναι η δραματική μείωση του αριθμού φοιτητών. Σε συνδυασμό με τα σωρευτικά αποτελέσματα της ΕΒΕ και της Τράπεζας θεμάτων, θέλει να δημιουργήσει ένα πανεπιστήμιο, στο οποίο θα σπουδάξει μονάχα το 1/5 των φοιτητών που σπούδαζαν το 2019. Επί της ουσίας ο Μητσοτάκης αποσκοπεί σε μία κατάργηση της μαζικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως αυτή σφυρηλατήθηκε μέσα από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης. Κατί τέτοιο αποτελεί στρατηγικό στόχο, ακριβώς επειδή μία σταδιακή πλην γρήγορη διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας, δεν μπορεί να επιβληθεί σε εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές, δίχως νέους αγώνες και αντιδράσεις.

Δεύτερον, οι διαγραφές ανοίγουν το δρόμο για την εφαρμογή διδασκτρών, αρχικά με την μορφή των τελών επανεγγραφής. Όμως, άπαξ και επιβληθούν διδάκτρα στα προπτυχιακά με οποιαδήποτε μορφή, είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να τα γενικεύσει με την μορφή των τελών φοίτησης, για όποιον αποκλειστεί από τις πανελληνίες, αλλά μπορεί να ανταπεξέλθει σε πανάκριβα κόστη σπουδών. Ακόμη, καθόλου απίθανο δεν είναι και το να αποπειραθούν να επιβάλουν ένα μοντέλο αντίστοιχο με αυτό του εξωτερικού, όπου οι φοιτητές διαγράφονται από το πρώτο έτος, εάν δεν συμπληρώσουν έναν απαραίτητο αριθμό ECTS, οπότε καλούνται να πληρώσουν τέλη επανεγγραφής ή να αγοράσουν ECTS μέσω ευτελών σεμιναρίων κ.ά.

Τρίτον, οι διαγραφές δεν έρχονται για να εντατικοποιήσουν τις σπουδές μας, δηλαδή να οδηγηθούμε νωρίτερα στην αγορά εργασίας, που όλο και περισσότερο αποσυντίθεται. Αντιθέτως, έρχονται για να οδηγήσουν την νεολαία μία ώρα αρχύτερα στην αγορά της εκπαίδευσης. Ο πραγματικός στόχος της κυβέρνησης είναι να μετατρέψει την νεολαία σε Δια Βίου πελάτες και να την εξαναγκάσει σε ένα ατελείωτο κυνήγι πιστοποιήσεων και προσόντων, μιας και μέσω της Συνθήκης της Λισαβόνας τα πτυχία μετατρέπονται σε «τίτλους σπουδών» δίχως κανένα επαγγελματικό δικαίωμα. Με αυτό τον τρόπο το σύνολο της νεολαίας καταδικάζεται να πληρώνει πιστοποιήσεις, σεμινάρια για να δουλεύει και

να δουλεύει για να πληρώνει.

Τέταρτον, μέσω των διαγραφών ανοίγει ο δρόμος για τα πειθαρχικά και τη μαζική τρομοκρατία των ΣΔ. Η κυβέρνηση, μπαίνοντας στον έκτο χρόνο αχαλίνωτης καταλήστευσης του δημοσίου πλούτου, αδυνατεί να πείσει για την ορθότητα οποιασδήποτε αλλαγής και να προωθήσει. Για αυτό, προσπαθεί να επιβάλλει ένα καθεστώς τρομοκρατίας, στο σύνολο της κοινωνίας, όπως φαίνεται από τα περιστατικά καταστολής (Θεσσαλονίκη, πυροσβέστες, κ.ά.). Οι διαγραφές, τα πειθαρχικά και οι κώδικες δεοντολογίας που ψηφισαν τα ΣΔ είναι η μεταφορά αυτής της σκληρύνσης εντός των πανεπιστημίων. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν μπορεί να προχωρήσει με την ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας δίχως την προκαταβολική τρομοκράτηση της νεολαίας και κάθε ξεσπάσμα που κυφορείται σε αυτή.

Ούτε ένας φοιτητής δε θα διαγραφεί!

Η νεολαία δεν έχει κανένα περιθώριο διαπραγμάτευσης με αυτή την κυβέρνηση των δολοφόνων. Ακόμη και μια διαγραφή φοιτητή να εφαρμοστεί, ανοίγει ο ασκός του αϊόλου για την γενίκευσή τους, την επιβολή διδασκτρών κ.ά. Η όποια εικόνα «διπλωματίας» προσπαθεί η κλίκα Μητσοτάκη να παρουσιάσει με τη συζήτηση για διαγραφή μονάχα των «πραγματικά αιώνων» αποσκοπεί στον αποπροσανατολισμό και τη διαίρεση του ΦΚ, ακριβώς επειδή είναι αδύναμη απέναντι σε ένα νέο ξεσπάσμα του. Πρέπει με τρό-

πο ενωτικό να μην μείνει κανένας φοιτητής απροστάτευτος.

Μπορούμε και πρέπει να οργανώσουμε έναν αγώνα που να στοχεύει να χτυπήσει την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το περσινό κίνημα του Γενάρη-Μάρτη έδειξε την δυνατότητα του ΦΚ να καθυστερήσει επιθέσεις. Από αυτό αναδεικνύεται μία ακόμη αντικειμενική δυνατότητα για μία επόμενη άνοδο του ΦΚ να αποβεί νικηφόρα, αν τεθούν οι κατάλληλες βάσεις. Τέτοιοι αγώνες, άλλωστε, κυφορούνται στο σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Μετά από έξι χρόνια καταλήστευσης του δημοσίου (απευθείας αναθέσεις, σκάνδαλα), καταστροφών (πλημμύρες, πυροκαγιές, 40.000 νεκροί της πανδημίας, κ.ά.) και συγκαλήψεις (Τέμπη, Novartis, κ.ά.) ο «βασιλιάς στέκεται γυμνος» και απομονωμένος από την κοινωνία. Το αδυνάτισμα της άλλοτε «κυριαρχίας του Μητσοτάκη» έχει γίνει αντιληπτό και από τον ίδιο. Η διαίρεση στο εσωτερικό της ΝΔ είναι ενδεικτική κάθε εξουσίας που φθίνει, τα διάφορα κομμάτια της προσπαθούν απελπισμένα να αποποιηθούν ένα μέρος της ευθύνης.

Τώρα περισσότερο από ποτέ, μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε. Αναγκαία συνθήκη είναι η ενότητα όλων των φοιτητών πρώτα από όλα στο εσωτερικό του ΦΚ. Ενότητα που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από δημοκρατικές γενικές συνελεύσεις και κοινά συντονιστικά και όχι δια «αντιπροσώπων», που θα αφήσουν ξανά τον αγώνα στη μέση. Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας με το σύνολο των εργαζομένων και των εξαθλιωμένων στρωμάτων, ξεκινώντας από τους διοικητικούς υπαλλήλους των ΑΕΙ, προς ένα κοινό στόχο: Ούτε ένας φοιτητής δεν θα διαγραφεί - Εμείς θα τιμωρήσουμε την κυβέρνηση.

Αποτελέσματα Εκλογών Εστιακών Φοιτητών Παν/μίου Ιωαννίνων

Ενίσχυση του Συλλόγου, Δυνάμωμα του Αγώνα

Στις 3 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (ΣΕΦΠ), συμπληρώνοντας έτσι 10 χρόνια λειτουργίας του. Το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο, στο οποίο συμμετέχει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) και ανένταχτοι φοιτητές, απέσπασε 185 ψήφους (176 το 2023) και 7 έδρες στο ΔΣ, ενώ η ΠΚΣ-ΚΝΕ 55 ψήφους (42 το 2023) και 2 έδρες. Για άλλη μια χρονιά ο ΣΕΦΠ αύξησε τα ποσοστά συμμετοχής των εστιακών φοιτητών φτάνοντας τους 260 ψηφισαντες, σχεδόν 60% των διαμενόντων, την στιγμή που στους υπόλοιπους φοιτητικούς συλλόγους η συμμετοχή κατά μέσο όρο δεν ξεπερνάει το 20%. Μάλιστα, σημειώθηκε μεγάλη συμμετοχή από τα πρώτα έτη, επιτυγχάνοντας με αυτό το τρόπο μια ηλικιακή ανανέωση του Συλλόγου, η οποία είναι απαραίτητη για την ενίσχυση των αγώνων τη φετινή χρονιά.

Η μαζικοποίηση και το δυνάμωμα του ΣΕΦΠ, επιτεύχθηκε χάρη στη δράση που ανέπτυξε το περασμένο έτος, μέσα από την διεξαγωγή ενός αδιάκοπου αγώνα. Ο Σύλλογος δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να συνεδριάζει, να χαράσσει και να υλοποιεί το σχέδιό του. Μόνο φέτος πραγματοποίησε 12 Γενικές Συνελεύσεις, μέσα από τις οποίες οργάνωσε τον αγώνα του ενάντια στην προσπάθεια διάλυσης - ιδιωτικοποίησης της Φοιτητικής Μέριμνας (Φ.Μ.) και της Δημόσιας - Δωρεάν Παιδείας. Κατάφερε να χτίσει μια πρωτοφανή ενότητα στο εσωτερικό του Συλλόγου πάνω στο σύνθημα «Δεν πληρώνουμε, δεν φεύγουμε, δεν τρομοκρατούμαστε» και με αυτόν τον τρόπο να μπλοκάρει

στην πράξη την εφαρμογή του νέου Εσωτερικού Κανονισμού (Ε.Κ.), που επιβάλλει το χαράτσι των 40 ευρώ, ακαδημαϊκά κριτήρια και εξώσεις. Εμπόδισε την απόπειρα εξώσης δεκάδων εστιακών φοιτητών οργανώνοντας την μαζικότερη κινητοποίηση στην ιστορία του Συλλόγου με πάνω από 250 φοιτητές, επανάκτησε τα δωμάτια των 2 συμφοιτητριών μας που άδειασε η Διοίκηση με την βοήθεια δικαστικού επιμελητή και οργάνωσε ομάδες περιφρούρησης για να σταματήσει οποιαδήποτε νέα προσπάθεια εξώσης. Πάλεψε για την δικαίωση όσων φοιτητών κινδύνεψαν από την πυρκαγιά που ξέσπασε σε κτίριο εστίας εξαιτίας της πυρασφάλειας που δεν λειτουργήσε και ξεσκέπασε τις ευθύνες της «πρυτάνεως» Α. Μπατιστάτου, της εταιρίας - δολοφόνου (θυγατρική της ΑΚΤΩΡ) και της κυβέρνησης της ΝΔ. Συνέβαλλε καταλυτικά στο φοιτητικό κίνημα της άνοιξης, καλώντας το πρώτο Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων που πρότασε τις 5ήμερες καταλήψεις και τον ανυποχώρητο αγώνα απέναντι στον ν. Πιερρακάκη. Κράτησε σθεναρή και ανυποχώρητη στάση απέναντι στα ΜΑΤ που συνόδευσαν την υπερπολυτελή φέεστα για τα «60 χρόνια Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων».

Η ΠΚΣ-ΚΝΕ, πέρα από την δεδομένη απουσία της από κάθε σημαντική συλλογική διαδικασία και δράση, απέτυχε όποτε το επιχείρησε να αποπροσανατολίσει τον Αγώνα προβάλλοντας «σεντόνια» αιτημάτων. Οι δράσεις της κατέληξαν άμαζες και αμαυρωμένες λόγω της συνεχούς προσπάθειάς τους να «συνδιαλλαγούν» με την «πρύτανη» Α. Μπατιστάτου και τα Συμβούλια Διοίκησης (ΣΔ).

Σύνολο Ψηφισάντων: 260 (231-2023)

Έγκυρα Ψηφοδέλτια: 250 (228-2023)

ΕΝΩΤΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ: 185 (176-2023), με ποσοστό 74% (77%-2023) 7 έδρες (7-2023)

ΠΚΣ: 55 (42 -2023), με ποσοστό 22% (18% -2023), 2 έδρες (2-2023)

Λευκά: 10 (10-2023)

Άκυρα: 10 (3-2023)

Μέσα στην επόμενη χρονιά, κυβέρνηση χέρι-χέρι με τα ΣΔ, θέλουν να τελειώσουν μια και καλή με την Φοιτητική Μέριμνα. Πραγματοποιώντας μαζικές εξώσεις σε χιλιάδες φοιτητές και μετατρέποντας τις εστίες μας σε real estate. Δίνουν άφθονο κρατικό χρήμα και τζάμπα δάνεια (σχεδόν 1 δισ.) σε εταιρίες ένοχες (ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, ΑΚΤΩΡ, ΙΝΤΡΑΚΑΤ) για τους νεκρούς των Τεμπών, των πυρκαγιών και των πλημμυρών, για να «ανακαινίσουν» και να «χτίσουν» νέες εστίες. Οργανώνουν έτσι την ιδιωτικοποίηση - κλοπή των εστίων που ανήκουν στους πιο φτωχούς, ώστε να μπορούν να τις εκμεταλλεύονται επιβάλλοντας πανάκριβα ενοίκια για τουλάχιστον 30 ακόμα χρόνια.

Αυτή η επίθεση έρχεται συνδυαστικά με την απόπειρα εφαρμογής των ν. Κεραμέως και Πιερρακάκη που φέρνουν εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές, μαζικές πειθαρχικές ποινές και λουκέτα σε δεκάδες τμήματα. Κυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας, στραγγίζουν και το τελευταίο ευρώ που αντιστοιχεί σε δαπάνες για την εκπαίδευση για να τα δώσουν απλόχερα σε αιματοβαμμένους εξοπλισμούς, αστυνομία και ιδιώτες φίλους

τους. Γι' αυτό επιβάλουν διδάκτρα παντού και αντίτιμα, ώστε να πετύχουν πλήρη «αυτοχρηματοδότηση» των ιδρυμάτων, δηλαδή την ιδιωτικοποίηση/εμπορευματοποίηση της Δημόσιας - Δωρεάν Παιδείας.

Η ΣΣΠ παλεύει για την εφαρμογή ενός αποτελεσματικού σχεδίου αγώνα απέναντι σε αυτή την ιστορική επίθεση, οργανώνοντας συλλόγους - εργαλεία Αγώνα. Που συζητούν και αποφασίζουν μέσα από συνεχείς και πλατιές δημοκρατικές διαδικασίες. Μπλοκάρουν τις επιθέσεις στην πράξη και δεν συνδιαλέγονται με τα ΣΔ ή οποιονδήποτε εντολοδόχο της άθλιας κυβέρνησης. Προετοιμάζονται για την τρομοκράτηση και τις κατασταλτικές μεθόδους που θα χρησιμοποιηθούν απέναντι στους αγώνες του φοιτητικού κινήματος. Παλεύουν για την ενότητα του αγώνα, υπερασπιζόμενοι και τον πιο αδύναμο που χτυπιέται από τις κυβερνητικές πολιτικές. Δεν αφήνουν τον αγώνα «στη μέση», αλλά έχουν ταχθεί αμετάκλητα σε έναν Αγώνα μέχρι τέλους. Για να πετύχουν να μην εφαρμοστεί καμία έξωση, καμία διαγραφή, κανένα πειθαρχικό.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 2024: Μια χρονιά κόλαφος για εργαζόμενους, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα

Για άλλη μια χρονιά, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού έπληξε με τον χειρότερο τρόπο τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας. Ο πληθωρισμός και η ακρίβεια συνεχίζουν να καλπάζουν με ανοδικές τάσεις, η στεγαστική κρίση ολοένα και βαθαίνει, οι τιμές των ειδών λαϊκής κατανάλωσης έχουν αυξηθεί κατά 30-50% την τελευταία τετραετία και οι λογαριασμοί ρεύματος/αερίου/πετρελαίου έχουν υπερδιπλασιαστεί. Οι κοινωνικές ανισότητες οξύνονται και ο κίνδυνος του πολέμου, όπως και η εμπλοκή της χώρας μας σε αυτόν, διαρκώς μεγαλώνει. Η οικονομία συνεχίζει τον κατήφορο: νέα λουκέτα σε βιομηχανίες, αύξηση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους, διόγκωση του παρασιτικού κεφαλαίου. Η κυβέρνηση της ΝΔ, παρά την πολύπλευρη πολιτική (εσωτερική και μη) κρίση της, συνέχισε ακάθεκτη το αντεργατικό της έργο.

► Το 2024 «άνοιξε» με το **ξεπάγωμα των τριετιών**. Όμως, η επαναφορά αυτής της εργατικής κατάκτησης από 1/1/2024 συνοδεύεται από πολλά «αλλά»: α) αφορά μόνο όσους αμείβονται με τον κατώτατο μισθό. β) Τα έτη από το 2012 έως και το 2023 δεν προσμετρώνται. γ) Από την 1/1/2027, αν το ποσοστό της ανεργίας υπερβεί το 10%, και μέχρι να ξαναπέσει παρακάτω, αναστέλλεται η ισχύς της αύξησης. Στις 11/1 πραγματοποιούνται πανελλαδικά οι πρώτες **κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο-έκτρομα** του Πιερρακάκη για το «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο». Στις 24/1 ψηφίζεται ο νόμος για την **επιστολική ψήφο** στις επερχόμενες ευρωεκλογές, με τον Μητσοτάκη και την κλίκα του να προσβλέπουν σε εκλογικά οφέλη, παραβιάζοντας κατάφωρα την αμεσότητα και μυστικότητα της ψηφοφορίας. Στα τέλη Ιανουαρίου αυξάνονται οι **κινητοποιήσεις των αγροτών/κτηνοτρόφων**, οι οποίοι βλέπουν το εισόδημά τους να εξανεμίζεται, οι οποίες διαρκούν έως και τον Μάρτιο.

► Στις 8/2 πραγματοποιείται η **πρώτη πανελλαδική διαδήλωση στην Αθήνα** ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη. Στις 15/2 ψηφίζεται ο νόμος για τον **γάμο μεταξύ ομόφυλων ζευγαριών**, για τον υποτιθέμενο δημοκρατικό εκσυγχρονισμό του νομικού πλαισίου για τον πολιτικό γάμο. Στην πραγματικότητα πρόκειται για έναν νόμο άνευ κόστους, προκειμένου η κυβέρνηση να έλξει ένα

ευρύτερο εκλογικό κοινό (δήθεν προοδευτικούς νεοφιλελεύθερους δικαιωματιστές) και να εμπορευματοποιήσει την αναπαραγωγική διαδικασία, χτυπώντας τα δικαιώματα της γυναίκας και του παιδιού. Στις 22/2 ψηφίζεται ο **νέος ποινικός κώδικας**, ο οποίος είναι σε υπεραντιδραστική κατεύθυνση, ρίχνοντας όλο το βάρος στην καταστρατήγηση των δικαιωμάτων των κατηγορούμενων, αυστηροποιώντας τις ποινές και εντείνοντας την αστυνομοκρατία. Στις 28/2 πραγματοποιείται **απεργία, 1 χρόνο μετά από την σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπη**, με μεγάλη συμμετοχή, η οποία κηρύχθηκε από την ΑΔΕΔΥ και από μεμονωμένα εργατικά κέντρα/σωματεία. Η ΓΣΕΕ κρατά διασπαστική στάση και δεν συμμετέχει, καλώντας σε απεργία στις 17/4.

► Στις 5/3 ψηφίζεται η ΚΥΑ που επιχειρεί την πλήρη ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ, εισάγει τα **απογευματινά χειρουργεία**, αυξάνει την συνεισφορά στα φάρμακα, βάζει χαράτσι στα παραπεμπτικά και ανοίγει διάπλατα την πόρτα του ΕΣΥ στους ιδιώτες γιατρούς. Στις 8/3 ψηφίζεται ο **νόμος Πιερρακάκη**. Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ήρθαν για να επιβάλουν τη γενίκευση των διδάκτρων και τη μετατροπή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε «ελεύθερη αγορά», εντείνοντας τον ταξικό αποκλεισμό. Ο νόμος αποτελεί κραυγαλέα παραβίαση του συντάγματος (κατάργηση του α.16). Παράλληλα, στο κέντρο της Αθήνας, πραγματοποιείται μαζική πανελλαδική διαδήλωση. Στις 13/3, ψηφίστηκαν **δύο μνημόνια συνεργασίας μεταξύ των υπουργείων Άμυνας ΗΠΑ - Ελλάδας** με θέμα την ένταξη ελληνικού στρατιωτικού προσωπικού στον στρατό των ΗΠΑ. Στις 29/3, η υπουργός εργασίας Μιχαηλίδου ανακοίνωσε την **αύξηση από 01/04/2024 του κατώτατου μισθού** στα 830 ευρώ, **αύξηση μηδαμινή**, συναρτήσει πληθωρισμού/ακρίβειας. Στις 29/3, ο **Ηλ. Μίχος κρίνεται ένοχος** για βιασμό και μαστροπεία, παρά την ανατριχιαστική πρόταση της εισαγγελίας για αθώωσή του.

► Στις 1/4 **δολοφονείται** έξω από το ΑΤ Αναργύρων η 28χρονη εργαζόμενη **Κ. Γρίβα**, από πρώην σύντροφό της, μετά από την αδιάφορη και εξευτελιστική αντιμετώπιση της ΕΛ.ΑΣ. για την παρενόχλησή της από τον θύτη. Στις 17/4 πραγματοποιείται απεργία, προκηρυγμένη από την ΓΣΕΕ με

σύνθημα την άμεση αύξηση των μισθών.

► Τον Μάιο, ενώ όλη η χώρα βρίσκεται σε προεκλογικό κλίμα ενόψει των Ευρωεκλογών της 9ης Ιούνη, στις 2/5, το Δικαστικό Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Λαμίας εκδίδει βούλευμα για την **αποφυλάκιση του αρχιναζιστή Μιχαηλολιάκου**, το οποίο ακυρώνεται έναν μήνα μετά, κατόπιν πολλαπλών αντιδράσεων. Στις 10/5 πραγματοποιήθηκε διαμαρτυρία των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, οι οποίοι αγωνίζονται εδώ και 4 χρόνια ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου. Στις 31/5, η ΕΛ.ΑΣ. συλλαμβάνει 19χρονο φοιτητή στην Αθήνα, επειδή έκανε γκράφιτι υπέρ της Παλαιστίνης.

► Οι **Ευρωεκλογές** στις 9/6, ανέδειξαν την κυβερνητική κρίση. Η ΝΔ, λαμβάνει μόλις 28% (από 41% στις Εθνικές Εκλογές του 2023) και χάνει πάνω από 1 εκατ. ψήφους (περίπου το 50% του 2023). Η κατάσταση αυτή αναδεικνύει την αδυναμία τους στην ενσωμάτωση των μαζών και την ευθραυστότητά τους. Στην πραγματικότητα επιβιώνουν πάνω στο άταφο πτώμα της ανύπαρκτης αντιπολίτευσης και λόγω της απουσίας μαζικών οργανωμένων εργατικών αγώνων. Αυτό το αποτέλεσμα οδηγεί σε **ανασχηματισμό** της κυβέρνησης στις 14/6. Στις 28/6 στο Μέγαρο Μουσικής η ΑΛΥΜΙΛ μαζί με την ΑΜΚΕ Αιγέα ανακοίνωσαν προκήρυξη αρχιτεκτονικού διαγωνισμού για τη δημιουργία επιχειρηματικού «λούνα παρκ» στην Γυάρο(!) — απόπειρα αλλοίωσης της ιστορικής μνήμης του νησιού και μια ύβρη στην ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

► Από 1η Ιούλη ξεκινάει η εφαρμογή μιας σειράς αντεργατικών μέτρων: α) οι εργοδότες μπορούν μονομερώς να επιβάλλουν στους εργαζόμενους **εργασία κατά την 6η ημέρα** της εβδομάδας, β) σε κλάδους (βιομηχανία) το 8ωρο μετατρέπεται σε **απλήρωτο 9ωρο**, καθώς τα πρώτα και τα τελευταία 30 λεπτά θεωρούνται χρόνος προετοιμασίας, γ) ξεκινά να ισχύει η λεγόμενη «**ευέλικτη προσέλευση**» του εργαζόμενου μέσα σε ένα εύρος 120 λεπτών.

► Την 1/8 εκδίδεται σε ΦΕΚ ο νόμος 5129, ο οποίος **διαλύει τις δομές ψυχικής υγείας και απεξάρτησης**, ωθώντας στην ιδιωτικοποίησή τους. Στις 11/8, ξεσπάει **πυρκαγιά στην Βορειοανατολι-**

κή Αττική, η οποία εκτός από το ανυπολόγιστο περιβαλλοντικό κόστος, οδηγεί στον θάνατο μιας εργαζόμενης στα Βριλήσσια. Στις 23/08 μετανάστης που βρισκόταν σε ταχύπλοο ανοιχτά της Σύμης δολοφονήθηκε από σφαίρα του λιμενικού.

► Στις 7/9 πραγματοποιήθηκε αντικυβερνητική διαδήλωση, με συμμετοχή χιλιάδων, στην Θεσσαλονίκη, επ' αφορμής της προγραμματικής ομιλίας του πρωθυπουργού στην ΔΕΘ. Στις 17/9 ξέσπασε φωτιά από εκρήξεις στο διυλιστήριο της Motor Oil στην Κόρινθο, με απολογισμό 3 εργαζόμενους με σοβαρά εγκαύματα. Στις 21/9, ο 37χρονος μετανάστης Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ βρέθηκε νεκρός στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα, με σημάδια άγριου ξυλοδαρμού σε όλο το σώμα. Στις 26/9, σωματεία εργαζομένων στους σιδηροδρόμους καλούν σε απεργία, ζητώντας άμεσες προσλήψεις, εισαγωγή σύγχρονων συρμών και ολοκλήρωση των έργων υποδομής και ασφάλειας.

► Στις 7/10 κατατέθηκε στη Βουλή το προσχέδιο του κρατικού **προϋπολογισμού για το 2025**, ενός ακραία ταξικού προϋπολογισμού ενάντια σε εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, εμπλουτισμένο με μια μεγάλη φοροληστεία. Κοινωνικές δαπάνες και μισθοί εξανεμίζονται μπροστά στα ματωμένα πλεονάσματα, την αποπληρωμή του χρέους και τα εξοπλιστικά προγράμματα. Το ίδιο βράδυ ένα **ασανσέρ πέφτει στις εστίες του ΑΠΘ**, ευτυχώς χωρίς θύματα. Η υποχρηματοδότηση της φοιτητικής μέριμνας και η ανάληψη της συντήρησης από εργολάβους βάζει σε κίνδυνο τους φοιτητές. Η απάντηση της πρυτανείας ήταν να φωνάξει τα ΜΑΤ να ξυλοκοπήσουν τους φοιτητές σε σχετική διαμαρτυρία που έγινε 3 μέρες μετά. Στις 17/10 στον Πειραιά οι λιμενεργάτες της COSCO εμπόδισαν να φορτωθεί κοντέινερ με πυρομαχικά με προορισμό το Ισραήλ. Στις 31/10, 2.500 εποχικοί πυροσβέστες προχωρούν σε κατάληψη του υπουργείου Πολιτικής Προστασίας, διεκδικώντας την μονιμοποίησή τους και η κυβέρνηση απαντά με ξύλο και χημικά.

► Στις 8/11 ο Κασελάκης αποχωρεί από τον ΣΥΡΙΖΑ, επισφραγίζοντας την πολιτική κρίση στο εσωτερικό της αντιπολίτευσης. Το ίδιο αναδεικνύεται και για την ΝΔ στις 16/11 με την διαγραφή

Σαμαρά. Στις 17/11 πραγματοποιούνται μεγάλες διαδηλώσεις για την επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η κυβέρνηση του «Νόμος και Τάξη» απαντάει για άλλη μια φορά με καταστολή και συλλήψεις. Στις 18/11 συλλαμβάνεται ο Νίκος Ρωμανός, για εμπλοκή στην υπόθεση των Αμπελοκήπων και προφυλακίζεται, χωρίς πρακτικά κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Στις 20/11 πραγματοποιείται Γενική Απεργία και διαδηλώσεις στα μεγάλα αστικά κέντρα.

► Στις 3/12, δολοφονείται ο συναγωνιστής Χρυσάνθος Χ., εργαζόμενος στην ΤΕΧ ΑΒΕΕ Ωραιοκάστρου, καθώς τον συνθλίβει η τυλιχτική μηχανή που χειριζόταν, με τις ευθύνες να βαραινούν πρώην και νυν εργοδοσία για την παντελή έλλειψη μέτρων ασφαλείας. Στις 6/12 πραγματοποιούνται μαζικές αντικατασταλικές διαδηλώσεις στην μνήμη του Γρηγορόπουλου. Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση δίνει ρεσιτάλ βίας και καταστολής, ειδικά στη Θεσσαλονίκη όπου τα ΜΑΤ προχώρησαν σε 112 συλλήψεις! Στις 20/12 εκδίδεται ΚΥΑ (υπουργεία οικονομικών και εργασίας) σχετικά με το επίδομα ανεργίας. Μια από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις των εργαζομένων μπαίνει υπό το πρίσμα της ανταποδοτικότητας, δηλαδή της εξατομικευμένης προσέγγισης όσον αφορά στο ύψος του επιδόματος, προσβέποντας ουσιαστικά στην περικοπή του, οδηγώντας σε περαιτέρω περιθωριοποίηση των πιο φτωχών στρωμάτων.

► Όσο για το 2025, η **κυβέρνηση έχει «δεσμευτεί» να προχωρήσει σε χτύπημα του συνδικαλισμού (αλλαγή του νόμου 1264/82), σε νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο (νέα μείωση συντάξεων, αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης), σε διαγραφές φοιτητών και σίγουρα δεν θα μείνει μόνο σε αυτά. Ως εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να απαντήσουμε δυναμικά. Να ξεπεράσουμε τις γραφειοκρατικές ηγεσίες όλων των χρωμάτων και να οργανώσουμε τους αγώνες μας απέναντι σε εργοδοσία και κυβέρνηση, η οποία μας βυθίζει διαρκώς στην φτώχεια και στον πόλεμο.**

■ Δανάη Γάτσου

54^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΟΕΕΤ

Μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων

Το συνέδριο της ΠΟΕΕΤ θα έπρεπε να διαμορφώσει το κατάλληλο πλαίσιο διεκδικήσεων και αιτημάτων καθώς και ένα αντίστοιχο πρόγραμμα δράσης κινητοποιήσεων και αγώνων.

Στις 11-13/12/2024 πραγματοποιήθηκε το 54ο Εκλογο-απολογιστικό Συνέδριο της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Επισιτισμού-Τουρισμού (ΠΟΕΕΤ), σε μια ιδιαίτερα δύσκολη περίοδο για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Η κυβέρνηση της ΝΔ, με την αντεργατική πολιτική της, έχει βάλει στο στόχαστρο όποιο εργατικό δικαίωμα έχει απομείνει μετά τη μνημονιακή λαίλαπα.

Ο κλάδος του Επισιτισμού-Τουρισμού αποτελεί το σήμα κατατεθέν της υπερεκμετάλλευσης των εργαζομένων. Η Κλαδική ΣΣΕ παρόλο που κηρύχθηκε υποχρεωτική από το υπ. Εργασίας, δεν εφαρμόζεται σχεδόν σε κανέναν χώρο δουλειάς. Το αποτέλεσμα: ανασφάλιστη εργασία, μισθοί πείνας, εξαντλητικά ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες και φυσικά ούτε λόγος για τήρηση της εργατικής νομοθεσίας (προσαυξήσεις, Δώρα, επιδόματα κ.ά.). Ακόμα χειρότερη είναι η κατάσταση για τους συναδέλφους που αναγκάζονται να δουλέψουν σεζόν στις τουριστικές περιοχές της χώρας. Εφταήμερη εργασία, 12ωρα, άθλιες συνθήκες διαβίωσης και όποιος «τολμήσει» να διαμαρτυρηθεί βρίσκεται αντιμέτωπος με την απειλή της απόλυσης ή ακόμα και του ξυλοδαρμού.

Παράλληλα, οι συναδέλφοι διανομείς καλούνται να εργαστούν σε έναν εργασιακό μεσαίωνα, μια εμπόλεμη ζώνη. Τα δεκάδες εργατικά δυστυχήματα - δολοφονίες (σχεδόν 100 νεκροί διανομείς από το 2017), σε συνδυασμό με τις άθλιες εργασιακές συνθήκες είναι η καθημερινότητα που βιώνει κάθε διανομέας. Επίσης επεκτείνεται διαρκώς το καθεστώς του freelancer, δηλαδή του «ελεύθερου» σκλάβου, που νομιμοποίησε ο ν. Χατζηδάκη. Ένα μοντέλο εργασίας, όπου οι εργοδότες-εταιρίες αποποιούνται νόμιμα όλες τις εργασιακές και ασφαλιστικές τους υποχρεώσεις - δικαιώματά μας.

Δυστυχώς η συζήτηση στο Συνέδριο δεν ανταποκρίθηκε στις ανάγκες των εργαζομένων του κλάδου. Το συνέδριο της ΠΟΕΕΤ θα έπρεπε να διαμορφώσει το κατάλληλο πλαίσιο διεκδικήσεων και αιτημάτων καθώς και ένα αντίστοιχο πρόγραμμα δράσης κινητοποιήσεων και αγώνων. Την ευθύνη έχουν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ και η σταλινική γραφειοκρατία της ΔΑΣ (ΠΑΜΕ/ΚΚΕ). Επιδόθηκαν σε ένα μπαράζ εκατέρωθεν καταγγελιών χωρίς να προτάξουν ένα σχέδιο αγώνων για την αντιμετώπιση των άθλιων εργασιακών συνθηκών στον κλάδο. Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι παρόλο που οι Κλαδικές ΣΣΕ σε ξενοδοχεία και εστίαση λήγουν το επόμενο διάστημα, δεν έγινε καμία ουσιαστική συζήτηση για την ανα-

Σύνολο ψηφισάντων: 360 (279)	Για το ΔΣ Έγκυρα: 358* (279)	ΕΔΡΕΣ	Για ΓΣΕΕ Έγκυρα: 126* (118)	Αντιπρόσωποι ΓΣΕΕ
ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ)	248 (167)	13 (12)	61 (58)	6 (6)
ΔΑΣ (ΚΚΕ)	105 (97)	6 (7)	62 (56)	6 (6)
ΑτΕ (ΟΚΔΕ)	3 (2)	0 (0)	3 (2)	0 (0)
Λάντζα (ΑΡΙΣ)	- (3)	- (0)	- (-)	- (-)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	- (10)	- (0)	- (2)	- (0)
Λευκά	2 (0)		0 (0)	-

*Για το ΔΣ 48 ψήφοι (46 ΠΑΣΚΕ, 2 λευκά) και για τη ΓΣΕΕ 4 ψήφοι (ΠΑΣΚΕ) προέρχονταν από ηλεκτρονική ψηφοφορία.

νέωσή τους και τους όρους που θα περιέχουν.

Η ΠΑΣΚΕ επιβεβαίωσε ξανά την αγαστή συνεργασία που έχει με κυβέρνηση και εργοδοσία. Πλήρης εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, Κλαδικές ΣΣΕ που αποδέχονται την 6η μέρα εργασίας και φυσικά όργιο νοθείας με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα τα Σωματεία Ξενοδοχοϋπαλλήλων Ηρακλείου και Ρόδου. Στο Ηράκλειο οι εκλογές του Σωματείου πραγματοποιήθηκαν από τις 20/6/2024 έως τις 9/7/2024 και η κάλπη έκανε «βόλτα» σε όλα τα ξενοδοχεία του νομού για να ψηφίσουν τελικά 4.500 εργαζόμενοι. Αντίστοιχα στη Ρόδο για να καταφέρουν να φτάσουν τους 5.500 ψηφισάντες «αναγκάστηκαν» να κάνουν εκλογές για ένα μήνα και δέκα μέρες(!). Όσον αφορά στις τοποθετήσεις στο Συνέδριο επικεντρώθηκαν στην αυτοπροβολή τους, κριτική προς την ΔΑΣ για τη μη διεκδίκηση εφαρμογής των Κλαδικών ΣΣΕ ενώ δεν έλειψαν και οι αποκρουστικές και φασιστικού τύπου δηλώσεις από στέλεχος της για «λαθρομετανάστες» που «παιρνούν τις δουλειές».

Η ΔΑΣ παρά την καταγγελία των νοθειών της ΠΑΣΚΕ και τις δήθεν ταξικές και αγωνιστικές της τοποθετήσεις, έχει ισάξιο μερίδιο ευθύνης για την κατάσταση της Ομοσπονδίας και τη συνολική κρίση του Συνδικαλιστικού Κινήματος. Παρόλο που κατηγορεί την ΠΑΣΚΕ για εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη και των ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, τα χρησιμοποιεί και η ίδια σε μια σειρά από σωματεία που ελέγχει (ΣΕΤΗΠ). Όπου δεν στήνει ηλεκτρονικές κάλπες, στήνει απροκάλυπτες νοθείες με ψήφους όλου του κομματικού μηχανισμού του ΚΚΕ και της ΚΝΕ (ΣΕΤΕΠΕ Θεσ/νίκης). Ακόμα και το σχέδιο για ΣΣΕ στους ξενοδοχοϋπαλλήλους που κατέθεσε, το χρησιμοποίησε κυρίως για να επιτεθεί στην ΠΑΣΚΕ και όχι για να πραγματοποιηθεί μια διαδικασία που θα αναδεικνύει

τα προβλήματα των συναδέλφων στα ξενοδοχεία. Οι αντιπρόσωποι της πρώην ΛΑΝΤΖΑ (ΑΡΙΣ) δεν κατέθεσαν υποψηφιότητα και στήριξαν την ΔΑΣ επισφραγίζοντας για άλλη μια φορά τον ακολουθητισμό τους προς το ΚΚΕ.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό με την τοποθέτηση και την παρέμβασή μας στο Συνέδριο προσπαθήσαμε να αναδείξουμε τα σημαντικά προβλήματα των εργαζομένων του κλάδου, καταγγείλαμε την αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ και τονίσαμε την αναγκαιότητα της ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης των οργάνων του Συνδικαλιστικού Κινήματος ως βασική

προϋπόθεση για να ξεπεραστεί η κρίση του.

Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε να παλεύουμε μαζί με τους εργαζόμενους του κλάδου, για να αλλάξουμε τους συσχετισμούς στα Σωματεία και την Ομοσπονδία, για να γίνει πλειοψηφία μια άλλη πολιτική, πραγματικά αποτελεσματική, μαχητική, αντικαπιταλιστική. Ενάντια σε κάθε αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, στην εργοδοτική αυθαιρεσία και ασοδοσία, σε κάθε νεοφιλελεύθερη επίθεση που υπονομεύει και καταργεί τα εργασιακά και δημοκρατικά μας δικαιώματα. **Συνεχίζουμε τον αγώνα!**

Στις 23 Μαΐου εγκρίθηκε η σύσταση του επιχειρησιακού Σωματείου «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ CAPOUTSOURCING SOLUTIONS» έπειτα από κατάθεση 23 υπογραφών. Στις 30 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για ανάδειξη Διοικητικού Συμβουλίου οι οποίες ολοκληρώθηκαν στις 14/12, με συμμετοχή 29 εργαζομένων. Στο Διοικητικό Συμβούλιο εκλέχθηκαν 2 μέλη της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στις θέσεις του Προέδρου και του Γραμματέα του Δ.Σ.

Σκοπός της ίδρυσης του σωματείου είναι η συσπείρωση όσων περισσότερων συναδέλφων είναι δυνατό μέσα στο χώρο εργασίας μας με στόχο την κατοχύρωση και διαφύλαξη των εργασιακών δικαιωμάτων, την προώθηση των αιτημάτων και των συμφερόντων μας, τον αγώνα για την διεκδίκηση καλύτερων όρων εργασίας, την ενημέρωση όλων των συναδέλφων, την υπεράσπιση των

Ιδρύθη

συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων και της κοινωνικής μας ζωής.

Η ίδια η ίδρυση του σωματείου ήταν ένα σημαντικό πρώτο βήμα σε μία περίοδο που τα εργασιακά δικαιώματα περιορίζονται, η ακρίβεια τσακίζει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και το συνδικαλιστικό κίνημα ολοένα και συρρικνώνεται. Το μεγάλο στοίχημα όμως ήταν και είναι η προσπάθεια επαναφοράς και γνωριμίας των νέων εργαζομένων με την ίδια την έννοια της οργάνωσης στο σωματείο.

Με γνώμονα τις μικρές δυνάμεις που υπήρχαν από μέλη της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στην εταιρεία και το γεγονός ότι έως τώρα δεν υπήρξε επιχειρησιακό σωματείο, έγιναν κινήσεις κυρίως για την συγκέντρωση αιτήσεων εγγραφής μελών ώστε να μπορέσουν να γί-

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗ: Θετικά αποτελέσματα της ΑτΕ

Από τις 8/10 έως τις 11/12 διεξήχθησαν οι εκλογές του επιχειρησιακού σωματείου στον Σκλαβενίτη, σχεδόν σε όλη την Ελλάδα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κρήτη, Γιάννενα, Πελοπόννησο, βόρεια Ελλάδα, κ.λπ.), ενώ στις 8/10 η ψηφοφορία ήταν ηλεκτρονική.

Οι εκλογές είχαν πολύ μεγάλη συμμετοχή αφού όπως δείχνει και ο πίνακας των αποτελεσμάτων ψήφισαν 10.003, ουσιαστικά οι διπλάσιοι από το 2021, που από μόνο του είναι ένα πολύ θετικό στοιχείο. Και αυτό, πέρα από τις όποιες παραλείψεις ή κάποιες περιέργες και θολές καταστάσεις, που σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που τις βλέπουμε. Οι διευθυντές πίεζαν τους συναδέλφους να πάνε να ψηφίσουν στις εκλογές με σαφή οδηγία να ψηφίσουν το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο, πράγμα απαράδεκτο. Οι εκλογές διεξήχθησαν στα καταστήματα πολλές φορές μπροστά στα μάτια των διευθυντών φαινόμενο που εμείς ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων θεωρούμε λάθος και πιστεύουμε ότι οι εκλογές πρέπει να διεξάγονται στα τοπικά εργατικά κέντρα. Η ΔΑΣ προσπαθούσε να παρακλώσει συνεχώς τη διαδικασία με την προσφιλή τακτική της συκοφαντήσεως προς όλους.

Παρόλ' αυτά η αλήθεια είναι ότι το σωματείο έβαλε κάλπες

σε όλη την Ελλάδα και όπου είχε καταστήματα και έτσι έδωσε την δυνατότητα στους περισσότερους συναδέλφους να ψηφίσουν. Αυτός είναι και ο λόγος που το Ενωτικό και η ΔΑΣ διπλάσιασαν τις ψήφους τους από το 2021. Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων κατέβηκε για πρώτη φορά με πολύ θετικά αποτελέσματα.

Έτσι όσον αφορά στο αποτέλεσμα της παράταξής μας θα θέλαμε καταρχάς να ευχαριστήσουμε ολόψυχα όλους όσους μας στήριξαν με την ψήφο και την εμπιστοσύνη τους καθώς και τους συναδέλφους που συμμετείχαν στις εκλογές μέσα από το ψηφοδέλτιο της Αντεπίθεσης ως υποψήφιοι στα όργανα του σωματείου.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι αυτή η ψήφος δεν ήταν μόνο διαμαρτυρίας (που δεν αποκλείουμε ένα ποσοστό να ψήφισε λόγω αυτού), αλλά μια συνειδητή και συνάμα πολιτική ψήφος, γιατί πέρα από τις σκόρπιες ψήφους που πήραμε γενικά από τα καταστήματα ανά την Ελλάδα, ο κύριος όγκος τους ήταν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Εκεί, η Αντεπίθεση παρεμβαίνει εδώ και χρόνια, στους διάφορους μικρούς και μεγάλους αγώνες. Ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, στο κλείσιμο της Μαρινόπουλος Α.Ε. για την διασφάλιση των χιλιάδων σχέσεων εργασίας, αλλά και πιο πρόσφατα στον αγώνα των οδηγών στο e-hub Θεσσαλονίκης για τις συνθήκες εργασίας όπως και

στον αγώνα για την κατάργηση της εξαήμερης εργασίας (στην πρώην bonora - νυν Σκλαβενίτης) που κατακτήθηκε τελικά.

Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων δεσμευόμαστε ότι αυτή η ψήφος και η στήριξή σας δεν θα πάει χαμένη. Θα συνεχίσουμε με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο τον αγώνα μας και θα σταθούμε δίπλα στο πλευρό του κάθε συναδέλφου που θα θελήσει να παλέψει μαζί μας για ένα καλύτερο μέλλον και μια καλύτερη ζωή ενάντια σ' αυτή τη βίαιη καθημερινότητα που μας περικλείει όλο και πιο πολύ. Ενάντια στην ακρίβεια, την ακραία φτώχεια, το μισθό που δεν φτάνει μέχρι τα μισά του μήνα και, το κυριότερο, ενάντια σε έναν Γ' παγκόσμιο πόλεμο που κρέμεται

όλο και πιο απειλητικά πάνω από το κεφάλι μας. Γιατί μόνο ενωμένοι σαν μια γροθιά, μέσα από την αλληλεγγύη και τον αγώνα μας θα μπορέσουμε να πούμε «Στοπ. Φτάνει ως εδώ!».

Γ' αυτό θεωρούμε επιτακτική ανάγκη τη δημιουργία επιτροπών αγώνα σε κάθε κατάσταση όπου θα παρεμβαίνει στα άμεσα και καθημερινά προβλήματα των συναδέλφων μην περιμένοντας κανένα διοικητικό συμβούλιο να τα επιλύσει. Αυτή η επιτροπή δεν πρέπει να είναι διορισμένη αλλά να λειτουργεί μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες και την κοινή αποδοχή από όλους τους συναδέλφους. Ούτως ώστε οι όποιες αποφασίες, κινητοποιήσεις κ.λπ. να είναι κοινά αποδεκτές και να εφαρμόζονται στην πράξη από τους συναδέλφους. Μόνο έτσι συλλογικά και ενωμένοι σαν μια γροθιά μπορούμε αποτελεσματικά να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματά μας.

*(σε παρένθεση τα αποτελέσματα του 2021)	ΓΙΑ ΔΣ			Εκλογή Αντιπροσώπων για Ε.Κ. Θεσσαλονίκης			Εκλογή Αντιπροσώπων για ΟΙΥΕ		
	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ (%)	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ (%)	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ (%)	ΕΔΡΕΣ
ΠΑΡΑΤΑΞΗ									
ΕΝΩΤΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ	7774 (4289)	77,7% (82,1)	6(7)	355(273)	75,4% (94,5%)	5(4)	7835 (4398)	80,5 % (14,61%)	84 (48)
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	1123 (429)	11,2% (8,2)	1(0)	15(7)	3,2% (2,4%)	-	1042 (342)	10,7% (6,6%)	11(4)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ (ΟΚΔΕ)	237(-)	2,4%(-)	0(-)	74(-)	15,7% (-)	1(-)	186(-)	2% (-)	2(-)
ΛΕΥΚΑ/ΑΚΥΡΑ	869 (506)	8,7% (9,7%)		27(9)	5,7% (3,1%)		576 (437)	6% (8,4%)	
ΣΥΝΟΛΟ	10.003 (5224)		7	471 (289)		6 (4)	9716 (5177)		97 (52)

ΚΚΕ το νέο σωματείο στην ICAP

νουν εκλογές για την ανάδειξη Δ.Σ. και να ξεκινήσει επίσημα η προσπάθεια για διαμόρφωση συλλογικής σύμβασης αλλά και παρέμβασης στα καθημερινά εργασιακά ζητήματα. Δεν ήταν λίγες οι φορές βέβαια που χρειάστηκε να γίνουν και προσεκτικές παρεμβάσεις στην εργοδοσία για αυθαιρέσεις σχετικά με την καταβολή αδειών και την εξασφάλιση ημερών αργίας και της αμοιβής τους αλλά και της γενικότερης ρύθμισης εργασίας από το προσωπικό Δ.Σ. καθώς η εντατικοποίηση και η σκλήρυνση της στάσης της εταιρείας σε εργασιακά ζητήματα ολοένα και αυξάνεται.

Η ελαστικοποίηση του ωραρίου εργασίας, η κατάργηση του δώρου, η τηλεργασία, οι ελάχιστες αργίες και η επιλεκτική τήρησή τους, οι μεταθέσεις συναδέλφων σε άλλα έργα και οι απολύσεις, είναι τα κύρια προβλήματα που έχουμε να λύσουμε. Ταυτόχρονα οι προ-

σλήψεις είναι ελάχιστες, το λειτουργικό κόστος της εταιρείας μειώνεται με αποτέλεσμα ο ολοένα και αυξανόμενος φόρτος εργασίας να πέφτει στις πλάτες των εργαζομένων. Μεγάλος επίσης αριθμός από απλήρωτες και αδηλώτες υπερωρίες ή η καταβολή τους σε κάρτα μπόνους χωρίς να προσμετράται στο μισθό για τους δωρους. Αυτά είναι κάποια από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στην ICAP και σε πολλές άλλες εταιρίες.

Το έδαφος φυσικά ανοίγει η επίθεση που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση ενάντια στην εργατική τάξη. Μια επίθεση άνευ προηγουμένου στοχεύοντας στη διάλυση κάθε εργατικής νομοθεσίας και του συνδικαλισμού, μετατρέποντας σε νόμο το «δίκιο του εργοδότη», απαγορεύοντας ακόμα και την απεργία.

Σε όλα τα παραπάνω, παίζει διαλυτικό ρόλο και το ΠΑΜΕ/

ΚΚΕ που θέλησαν, στην εκλογολογιστική συνέλευση ετσιθελικά να γραφτούν στο σωματείο για να μπουν στην διοίκηση και να το ελέγξουν. Παρότι εμφανίστηκαν έξι σχεδόν μήνες μετά την ίδρυση του σωματείου και δεν έκαναν καμία προσπάθεια ένταξης ή παροχής οποιασδήποτε βοήθειας στις διαδικασίες μαζικοποίησής του έως τότε, δεν δίστασαν να κοινοποιήσουν εγγράφως στην εργοδοσία ενημέρωση για την σύστασή του και να συκοφαντήσουν το σωματείο σε εργαζόμενους. Η διασπαστική στάση του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ είναι γνωστή και φέρει τεράστια ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Εργοδοσία και αστικές νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις αλλάζουν τις εργασιακές σχέσεις σε βάρος των εργαζομένων. Επιδιώκουν την κατάργηση των ΣΣΕ και την αποδυνάμωση των διεκδικησών μας. Οι

εργαζόμενοι δεν έχουμε άλλο όπλο στα χέρια μας εκτός από την οργάνωσή μας και τα σωματεία. Για να γίνει το σωματείο πιο δυνατό, μαζικό και ικανό να σταθεί εμπόδιο τις παραπάνω επιδιώξεις χρειάζεται η ενεργή συμμετοχή όλων των εργαζομένων και προς αυτή τη κατεύθυνση θα δουλέψει σκληρά το νεοεκλεγμένο Δ.Σ. Για να το κάνουμε πιο δυνατό, μαζικό, ικανό να παλέψει αποτελεσματικά για την υπεράσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων μας. Η εργατική τάξη διαχρονικά με τους αγώνες της και την συλλογική πάλη έχει κερδίσει πάρα πολλά.

Πρέπει να μπούμε μπροστά στη μάχη για την ενίσχυση του σωματείου με νέες εγγραφές, με εξωστρεφείς δράσεις, να γίνει ένα όπλο στα χέρια κάθε εργαζόμενου με γενικές συνελεύσεις και μαχητικά μέσα πάλης, θυμίζοντας στην εργοδοσία τη δύναμη των εργαζο-

μένων όταν αποφασίζουν να παλέψουν για τα δικαιώματα και τις ζωές τους.

Σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς που η ακρίβεια τσακίζει τους μισθούς και οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις προχωρούν σε περικοπές στο δημόσιο σύστημα Υγείας και Παιδείας, που χρησιμοποιούν τα έσοδα του Κράτους για σπλικά συστήματα και την συμμετοχή της χώρας μας σε πολέμους (με επίσημα στοιχεία του ΝΑΤΟ οι εργαζόμενοι δίνουν μέσω των φόρων ένα μισθό/χρόνο για όπλα), ο μόνος δρόμος είναι να διεκδικήσουμε καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας.

Θα παλέψουμε για την υπογραφή ΣΣΕ που θα εξασφαλίζει αξιοπρεπείς μισθούς για όλους και θα βάλει τέλος στις εργασιακές συνθήκες μεσαιώνα, τον διαρκή φόβο απόλυσης ή μετάθεσης έργου. Για σταθερή και μόνιμη δουλειά με αξιοπρέπεια. Το νέο σωματείο στην ICAP θα είναι μόνο η αρχή. Κανένας μόνος! Η δύναμή μας - η ενότητα και το Σωματείο μας!

Αθώωθηκαν οι 62 διωκόμενοι που κρατήθηκαν στη ΓΑΔΑ στις 6/12/2020

Την αθώωση και των 62 διωκόμενων που κρατήθηκαν στη ΓΑΔΑ στις 6/12/2020, αποφάσισε το Μονομελές Εφετείο κακουργημάτων στις 18/12/2024.

Οι 62 ήταν ανάμεσα στους δεκάδες συλληφθέντες του πογκρόμ που είχε εξαπολυθεί με πρόσχημα την πανδημία στις 6 Δεκεμβρίου του 2020, ημέρα επετείου της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και της νεολαιίστικης εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008. Ανάμεσα στους 62 ήταν 12 μέλη του ΚΚΕ(μ-λ) και μέλη άλλων πολιτικών συλλογικοτήτων, που ήθελαν να συμμετάσχουν στην απαγορευμένη συγκέντρωση, αλλά και περαστικοί που απλώς βρέθηκαν εκεί γύρω. Όλοι οι συλληφθέντες κρατήθηκαν στη ΓΑΔΑ και τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες για παραβίαση των μέτρων για την πανδημία και απείθεια για την άρνησή τους να δώσουν δακτυλικά αποτυπώματα. Ακολούθησε η επί 4 συνεχόμενα χρόνια ομηρία με διαρκείς αναβολές της δίκης και ένα κατηγορητήριο να κρέμεται πάνω από το κεφάλι τους. Τελικά η εισαγγελέας πρότεινε την απαλλαγή όλων των κατηγορούμενων και από τις δύο κατηγορίες, και μετά τις απολογίες τους αθώωθηκαν όλοι. Στον χώρο του δικαστηρίου επί της οδού Λουκάρεως πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση από πολλούς αλληλέγγυους στους διωκόμε-

μενους.

Ανήμερα στις 6 Δεκέμβρη του 2020 πολιτικές οργανώσεις της άκρας Αριστεράς καλούσαν δεκάδες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Για να αποτίσουν φόρο τιμής στον δολοφονημένο από την αστυνομία μαθητή Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο και να αποκρούσουν την επίθεση της κυβέρνησης, που εκμεταλλευόμενη την πανδημία, είχε επιβάλλει ένα κλίμα παροξυσμού της κρατικής καταστολής βάζοντας στον γύψο δικαιώματα και ελευθερίες των εργαζομένων και της νεολαίας. Μία κυβέρνηση, που από τη μία με την εγκληματική της πολιτική ευθύνονταν για τις εκατόμβες νεκρών, και από την άλλη απαγόρευσε τις συγκεντρώσεις, γέμισε τα κέντρα των πόλεων με ορδές των δυνάμεων καταστολής, έστειλε τα ΜΑΤ να επιχειρήσουν εισβολές σε γραφεία πολιτικών οργανώσεων και να χτυπήσουν άγρια διαδηλωτές. 374 προσαγωγές και 153 συλλήψεις πραγματοποιήθηκαν εκείνη τη μέρα σε όλη τη χώρα, τρομοκρατικές και εκδικητικές ενάντια στους αγωνιστές που αντιστάθηκαν στα χουντικής έμπνευσης διατάγματα της αστυνομίας και της κυβέρνησης.

Ήταν η τρίτη φορά μέσα σε λιγότερο από έναν μήνα που οι εργαζόμενοι και η νεολαία (με την παρέμβαση κυρίως της εξωκοινοβουλευτικής Αρι-

στεράς, συμπεριλαμβανομένης της ΟΚΔΕ στην πρώτη γραμμή) έσπασαν την τρομοκρατία της κυβέρνησης Μητσοτάκη συμμετέχοντας σε συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Είχαν προηγηθεί οι συγκεντρώσεις στην επέτειο του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη και στην απεργία στις 26 Νοέμβρη του 2020, και οι δύο απαγορευμένες, καθώς η ανίκανη και εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη, αντί να ενισχύσει το δημόσιο σύστημα υγείας και να λάβει πραγματικά μέτρα προστασίας, είχε απαγορεύσει, για πρώτη φορά στη Μεταπολίτευση, τις συγκεντρώσεις άνω των τριών ατόμων. Ειδικά στην επέτειο του Πολυτεχνείου η αστυνομία επέβαλε ένα όργιο καταστολής, με εικόνες Επταετίας: άγριοι ξυλοδαρμοί, αύρες, χημικά, ανθρωποκνηνητά, πρόστιμα, προσαγωγές και συλλήψεις ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο, προκειμένου να διαλυθεί κάθε απόπειρα συγκέντρωσης σε όλη την Ελλάδα. Στα Γιάννενα τα ΜΑΤ επιτέθηκαν λυσσοασμένα στη συγκέντρωση φοιτητών τραυματίζοντας αρκετούς, και πραγματοποιώντας 25 συλλήψεις, η δίκη των οποίων θα πραγματοποιηθεί στις 4/2 (βλ. σχετικό άρθρο σελ. 11).

Η αθώωση των 62 διωκόμενων είναι μια σημαντική πολιτική νίκη του κινήματος ενάντια στις χουντικές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και την ποινικοποίηση της δακτυλοσκόπησης.

Αποτελεί κόλαφο για την κυβερνητική πολιτική των μαζικών συλλήψεων, της τρομοκρατίας και της ποινικοποίησης κάθε αντίστασης, που ήρθε χάρη στους αποφασιστικούς αγώνες, σε ρήξη με την αστική νομιμότητα. Αποτελεί νίκη του μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης, που εκφράστηκε με δεκάδες ψηφίσματα σωματείων, συλλογικοτήτων και πολιτικών οργανώσεων αλλά και με την παρουσία δεκάδων μαρτύρων υπεράσπισης. Την ίδια τύχη πρέπει να έχουν και οι διώξεις εναντίον πολλών αγωνιστών σε διάφορες πόλεις της χώρας, συμπεριλαμβανομένων των 25 φοιτητών στα Γιάννενα. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να περάσουν τα σχέδια τρομοκρατίας όσων αγωνίζονται και ειδικά στοχοποίησης της νεολαίας.

Μόνο μέσα από ανυποχώρητους και μαχητικούς αγώνες μπορούμε να σταματήσουμε και να διώξουμε αυτή την επικίνδυνη κυβέρνηση. Ενάντια σε όλους όσους μας έφεραν σ' αυτή την κατάσταση (ΚΙΝΑΛ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.). Κόντρα στον δρόμο της ψευτοαντιπολιτευτικής υποταγής, στις δήθεν «αγωνιστικές φωνές» που στην πράξη προσαρμόζονται στην «κανονικότητα» (βλ. ΚΚΕ). Για να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, για να πάρουμε πίσω αυτά που μας ανήκουν.

Διαδήλωση στην Πάτρα για την επέτειο δολοφονίας του Ν. Τεμπονέρα

Στις 8 Ιανουαρίου συμπληρώνονται 34 χρόνια από τη δολοφονία του αγωνιστή καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα από την δολοφονική συμμορία της ΟΝΝΕΔ. Κύριοι υπεύθυνοι για τη δολοφονία ήταν ο Γ. Καλαμπόκας (δημοτικός σύμβουλος της ΝΔ και πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ Πάτρας) και ο Α. Μαραγκός. Εκείνη την περίοδο είχε ξεσπάσει το τεράστιο μαθητικό κίνημα του '90-'91, ενάντια στην ψήφιση του αντιεκπαιδευτικού νόμου του τότε υπουργού Παιδείας, Κοντογιαννόπουλου. Το νεοφιλελεύθερο αυτό πολυνομοσχέδιο προέβλεπε μεταξύ άλλων: την κατάργηση 15μελών συμβουλίων, την επιβολή «ομοιομορφής» ενδυμασίας και «πειθαρχικού ελέγχου» της εξωσχολικής ζωής, την λειτουργία ιδιωτικών ΑΕΙ, την κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων, περικοπές φοιτητικών παροχών κ.ά.

Ο Τεμπονέρας στήριξε το μαθητικό κίνημα, το οποίο είχε πάρει μία ιδιαίτερα μαχητική μορφή με καταλήψεις, καθημερινές κινητοποιήσεις και αλληλεγγύη από λαϊκές μάζες. Η τότε κυβέρνηση Μητσοτάκη ανήμπορη να καταστείλει την μεγαλειώδη αντίδραση του κόσμου, ενεργοποίησε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τα τάγματα εφόδου της ΟΝΝΕΔ να τρομοκρατήσουν τους αγωνιστές. Το βράδυ της 8 Ιανουαρίου οι θρασυδειλοι τραμπούκοι του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη με επικεφαλής τον Καλαμπόκα, εξαπέλυσαν επίθεση σε μαθητές και καθηγητές χρησιμοποιώντας λαστούς, καδρόνια και πέτρες. Βασικός στόχος ήταν να

διαλύσουν την κατάληψη του 3ου Λυκείου Πάτρας. Νεκρός βρέθηκε έπειτα από την έφοδο ο Ν. Τεμπονέρας, χτυπημένος στο κεφάλι με σιδερολοστό. Οι υπεύθυνοι της δολοφονίας ξελασπώθηκαν από τα αστικά κανάλια και δικαστήρια, όχι προτού να ανατραπεί το νομοσχέδιο όμως. Ο Α. Μαραγκός απαλλάχθηκε με βούλευμα και ο Γ. Καλαμπόκας ενώ καταδικάστηκε για 17 χρόνια, αφέθηκε ελεύθερος μετά από 7.

34 χρόνια μετά, ο γιος του Μητσοτάκη και η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων, έχουν εντείνει τις επιθέσεις τους προς την ελληνική κοινωνία. Οι μνημονιακές και νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η ακρίβεια έχουν φτάσει στην εξαθλίωση τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Κάθε τι δημόσιο ξεπουλιέται στα «αρπακτικά», κάθε ιδέα κοινωνικών κατακτήσεων (Υγεία, Παιδεία, Κοινωνική Ασφάλιση, υποδομές κλπ.) θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους. Με τους νόμους Κεραμέως και Πιερρακάκη απειλείται μια από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του εργατικού και φοιτητικού κινήματος φέρνοντας σε μια πλήρη διάλυση, σε μια ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση την Δημόσια Δωρεάν Παιδεία και τον μαζικό αποκλεισμό της νεολαίας από την αυτή.

Με ενεργά μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή είναι ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε προ των πυλών για έναν 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο με θύματα τους λαούς. Η Ελλάδα συμμετέχοντας σε

κάθε πόλεμο μέχρι και στην στήριξη των σφαγών του Ισραήλ, είναι μπλεγμένη περισσότερο από ποτέ σε αυτά τα μέτωπα λόγω της πολεμοχαρούς κυβέρνησης της. Σε αυτά αν προστεθεί κι η συνεχής αναζωπύρωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού σέρνει όλους μας στο μακελειό ενός ολέθριου πολέμου.

Προκειμένου να εξασφαλίσει την έκβαση αυτού του εγχειρήματος της νεοφιλελεύθερης ζούγκλας, η κυβέρνηση ΝΔ αναγκάζεται να επιστρατεύει και να ενισχύει όλο και περισσότερο το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, επιβάλλοντας βία και τρομοκρατία σε όποιον αντιδρά. Δεν είναι τυχαία η όξυνση της καταστολής τα τελευταία έτη, αλλά και οι εν ψυχρώ δολοφονίες – κυρίως πιο ευάλωτων κοινωνικών ομάδων όπως είναι οι Ρομά και οι μετανάστες – καθώς για να κρυφτεί αυτή η σαπίλα του συστήματος χρειάζεται κάθε μορφής κάλυψη από αστυνομία, ΜΜΕξαπάτησης, δικαστήρια κτλπ.

Πρέπει να διδαχτούμε από τους αγώνες του παρελθόντος, όπως το κίνημα του '90-'91, για ένα κίνημα ακόμα μαζικό και πλατύ που θα ενώσει νεολαία και εργαζόμενους σε έναν κοινό σκοπό. Με όπλα μας την αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη μπορούμε και ΠΡΕΠΕΙ να τιμήσουμε αγωνιστές όπως ο Ν. Τεμπονέρας, που έδωσαν τη ζωή τους στο σκοπό αυτό. Με μία επαναστατική πολιτική και σχέδιο ορ-

γανώσουμε έναν αγώνα διάρκειας που θα επιβάλλει τη δική μας κυβέρνηση – την Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Να ανοίξουμε το δρόμο προς τη μόνη εναλλακτική λύση – το Σοσιαλισμό.

► ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

► ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ- ΠΑΙΔΕΙΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ – ΟΧΙ ΓΙΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΠΟΛΕΜΟΥΣ.

► ΕΞΩ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ. ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ.

► ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ

► ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Συγκέντρωση – Διαδήλωση στην Πάτρα στις 9/1, 18:00, σχολικό συγκρότημα «ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ»

Άμεση δικαίωση των 25 διωκόμενων φοιτητών στα Ιωάννινα

Να τιμωρήσουμε την Κυβέρνηση

Στις 4/2 θα πραγματοποιηθεί η δίκη των 25 διωκόμενων φοιτητών που έσπασαν τις χουντο-απαγορεύσεις της 17ης Νοέμβρη του 2020, διαδηλώνοντας για Ψωμί-Παιδεία-Υγεία-Ελευθερία στην Πλατεία Ηρώων του Πολυτεχνείου στα Ιωάννινα. Η συγκέντρωση είχε καλεστεί από την ΟΚΔΕ και τον Σύλλογο Εστιακών Φοιτητών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (ΣΕΦΠΙ) και ανταποκρίθηκαν συνολικά πάνω από 60 νέοι, στην πλειοψηφία φοιτητές. Πολλοί ήταν αυτοί που δεν μπόρεσαν καν να προσεγγίσουν το σημείο συγκέντρωσης, επειδή είτε εμποδίστηκε η κυκλοφορία τους είτε προσάγονταν κατά δεκάδες στο σωρό από τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που είχαν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό σε έκταση σχεδόν 2 χλμ.

Η διαδήλωση ξεκίνησε με τους φοιτητές να τηρούν όλα τα μέτρα προστασίας (μάσκες, αποστάσεις) κατά της διασποράς της Covid-19. Μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό κατέφθασαν περίπου 50 ΜΑΤατζήδες με μηχανές και κλούβες, περικύκλωσαν τη συγκέντρωση και χωρίς καμία προειδοποίηση ξεκίνησαν να χτυπάνε «στο ψαχνό». Όλοι ρίχτηκαν στο έδαφος, ο ένας πάνω στον άλλον και δύο εστιακοί φοιτητές μεταφέρθηκαν επί τόπου αιμόφυρτοι στο νοσοκομείο με ανοιγμένα κεφάλια και σοβαρές κακώσεις. Όσοι μεταφέρθηκαν στο τμήμα, στοιβάχτηκαν για πάνω από 12 ώρες σε ένα μικροσκοπικό κελί, χωρίς δικαίωμα επικοινωνίας με δικηγόρο και στην συνέχεια τους αποδόθηκαν 6 κατηγορίες και 900 ευρώ πρόστιμο έκαστος (συνολικά 20.700). Οι δύο βαριά τραυματισμένοι αντιμετώπιζον ακόμα βαρύτερες κατηγορίες οι οποίες τους απαγγέθηκαν από τον εισαγγελέα έναν ολόκληρο χρόνο μετά(!). Ο ΣΕΦΠΙ αμέσως συγκρότησε την Επιτροπή Υπεράσπισης των 23 (αργότερα 25) Διωκόμενων, που ανέλαβε την νομική, οικονομική και πολιτική στήριξη των φοιτητών. Ήδη από την πρώτη στιγμή διεξήγαγε μια ακούραστη καμπάνια ενημέρωσης και οικο-

νομικής ενίσχυσης, πετυχαίνοντας να μην μείνει κανείς ανυπεράσπιστος και παλεύει μέχρι σήμερα για την δικαίωσή τους.

Οι χουντικού τύπου γενικευμένες απαγορεύσεις κυκλοφορίας, η ωμή καταστολή και οι συλλήψεις της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκεμβρη του 2020 που αποφάσισε παράνομα και αντισυνταγματικά ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. υπό τον τότε, νυν «και αεί» υπουργό ΠροΠο Χρυσοχοϊδη, ήταν μια «δοκιμή» της κυβέρνησης των δολοφόνων της ΝΔ του Μητσοτάκη. Εκμεταλλυόμενη την πανδημική κρίση, ήθελε να μονιμοποιήσει ένα «καθεστώς εξαίρεσης» όπου οι μηχανισμοί καταστολής, τα δολοφονικά σώματα των ΜΑΤ και τα δικαστήρια, μπορούν να καταπατούν κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και ελευθερία, να τρομοκρατούν μαζικά αγωνιστές, νεολαία και εργαζόμενους. Για να μπορεί ανενόχλητη να διεξάγει έναν σκληρό ταξικό πόλεμο απέναντι σε κάθε δικαίωμα και κατάκτησή μας. Χαρακτηριστικά, είχε ψηφίσει το νόμο 4703/2020 για την απαγόρευση των διαδηλώσεων το καλοκαίρι ανάμεσα στο πρώτο και το δεύτερο lockdown. Από αυτή την απόπειρα, το εργατικό και φοιτητικό κίνημα συνεχίζει να έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με την κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Τιμωρία χωρίς έγκλημα...

Το καθεστώς Μητσοτάκη διώκει και επιδιώκει να τιμωρήσει μέχρι και σήμερα όσους τίμησαν εκείνη τη μέρα το Πολυτεχνείο υπερασπιζόμενοι τις κατακτήσεις του και ολόκληρης της γενιάς της Μεταπολίτευσης, σε κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Που όχι απλά δεν παραβίασαν κάποιο «μέτρο» ή νόμο, αλλά αντίθετα αντιστάθηκαν στην οικοδόμηση ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που θα καταργεί, θα παρερμηνεύει και θα φαλκιδεύει μόνιμα κάθε κατοχυρωμένο δικαίωμα. Ήδη τους τιμώρησε, ξυλοφορτώνοντάς τους σε μια παρ' ολίγον δολοφονική επίθεση αποχαλινώνοντας τα φασιστοειδή των ΜΑΤ, φορτώνοντας στον κάθε πάμφτωχο εστιακό τριπλά πρόστιμα (το πρόστιμο τότε ήταν στα 300 ευρώ) και κατασκευάζοντας ψεύτικες και ανυπόστατες κατηγορίες. Η εκδικητική αυτή όμως μεταχείριση που επιφύλασσε σε όσους τόλμησαν να αμφισβητήσουν την αστυνομοκρατούμενη Χούντα που ήθελε να επιβάλει, ούτε κατάφερε να τρομοκρατήσει, ούτε έμεινε αναπάντητη.

Μπορεί να βουρλίζονταν τα πετσωμένα ΜΜΕξαπάτησης για τους «ανεύθυνους», «δολοφόνους(!)» που παραβίασαν τις απαγορεύσεις, αλλά την ίδια στιγμή η ελληνική κοινωνία γέμιζε με οργή και αγανάκτηση. Για την επανάληψη της βίας και των συλλήψεων στις 6 Δεκεμβρη, στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δημή-

τρη Κουφοντίνα και τα δίκαια αιτήματά του, στις κινητοποιήσεις των φοιτητών ενάντια στο νόμο έκτρωμα Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη που έφερνε διαγραφές, πειθαρχικά, πανεπιστημιακή αστυνομία κ.ά. Ήταν λίγες μέρες μετά που ο φόβος «έσπασε» και ξέσπασε η έκρηξη της Νέας Σμύρνης, αναβάλλοντας για μια μεγάλη περίοδο τα σχέδια της κυβέρνησης. Τότε ο Μητσοτάκης έβγαζε διαγγέλματα που καταδίκαιε «τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται», ενώ ταυτόχρονα συνέχιζε να κάνει χιλιάδες προσλήψεις αστυνομικών, αγόραζε νέα εξελιγμένα οχήματα και προετοίμαζε τη σκληρυνση του Ποινικού Κώδικα.

Έγκλημα χωρίς τιμωρία!

Εργαζόμενοι, νέοι και φτωχοί, την ίδια στιγμή έχουμε πληρώσει με το αίμα μας τις άγριες επιθέσεις και τα εγκλήματα του καθεστώτος Μητσοτάκη:

α) Με τους 30.000 νεκρούς στην πανδημία, εξαιτίας της εγκληματικής διαχείρισης που εφάρμοσε. Κατάφερε σε μια χώρα με σχεδόν μηδενικά κρούσματα να πλημμυρίσει από θύματα που είτε βρήκαν τον θάνατο είτε ταλαιπωρούνται μέχρι σήμερα από τις μακροχρόνιες συνέπειες της νόσου σε ένα ΕΣΥ υπό διάλυση. Αρνήθηκε να λάβει οποιοδήποτε πραγματικό μέτρο ενάντια την διασπορά του ιού (ενίσχυση ΜΜΜ, δωρεάν τεστ, μάσκες) ή για τη θεραπεία/νοσηλεία των ασθενών (πρόσληψη προσωπικού, λειτουργία επιπλέον ΜΕΘ, αντιϊκά φάρμακα). Αντίθετα, άφηνε ανεξέλεγκτη την κερδοσκοπία στα είδη πρώτης ανάγκης, τάζε με πακτωλούς κλινικάρχες, εταιρίες - λαμόγια και κανάλια/ιστοσελίδες που έπλεκαν μέρα-νύχτα το εγκώμιο της κυβέρνησης και μας έβριζαν που δεν έχουμε εμπεδώσει το δόγμα της «ατομικής ευθύνης».

β) Τους 100άδες νεκρούς των Τεμπών, των πλημμυρών και των πυρκαγιών και τις τεράστιες υλικές και φυσικές καταστροφές που έφεραν οι δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις. Το μπάζωμα των νεκρών και των ευθυνών τους, οι μονταζιέρες στα στοιχεία που ενοχοποιούν κυβέρνηση και Hellenic Train, η τυμβωρυχία των θυμάτων, η εξύβριση των συγγενών τους και η εξόφθαλμη δικαστική διαπλοκή που τους στερεί ακόμα και την παραμικρή ηθική δικαίωση.

γ) Τα αμέτρητα θύματα στις εργο-

δοτικές δολοφονίες και τους ακόμα περισσότερους σακάτηδες σε εργατικά ατυχήματα. Θρηνούμε μέρα παρά μέρα έναν νεκρό συνάδελφο, εφόσον τα αφεντικά δεν τηρούν κανένα μέτρο προστασίας στους χώρους εργασίας, αφήνονται ανεξέλεγκτα και μένουν στο απυρόβλητο χωρίς να διώκονται ή να αναγκάζονται έστω να αποζημιώσουν τα θύματα και τις οικογένειές τους. Με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, τη βιομηχανία διώξεων που έχει στηθεί απέναντι σε συνδικαλιστές και το νεοφιλελεύθερο φρόνημα του «νόμος είναι το δικίο του εργοδότη», έχουν προδιαγράψει ανυπολόγιστα ακόμα εγκλήματα.

δ) Την τρομακτική ακρίβεια και τη διάλυση και πλήρη ιδιωτικοποίηση/εμπορευματοποίηση της Υγείας, Παιδείας, Κοινωνικής Ασφάλισης, Ρεύματος και Νερού. Πριν καν ολοκληρώσουν τα σχέδιά τους, έχουν βυθίσει την μισή κοινωνία στη φτώχεια και την απειλούν με πλήρη εξαθλίωση. Μας αρπάζουν το εισόδημά μας με τη ληστρική φορολογία και θέλουν να πετσοκόψουν τις κοινωνικές δαπάνες μέχρι και το τελευταίο ευρώ! Για να ταΐζουν τους «φίλους» του καθεστώτος, δηλαδή μια χούφτα ελίτ, και να σπρώχνουν δισεκατομμύρια ευρώ σε αιματοβαμμένους εξοπλισμούς. Να παραμένουν μπροστάρηδες των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στη στήριξη του μισο-φασιστικού καθεστώτος του Ζελένσκι και τη σφαγή των παλαιστινίων αδελφών μας από το κράτος - τρομοκράτη του Ισραήλ. Να μας σέρνουν κάθε μέρα όλο και πιο κοντά στον πόλεμο και την απειλή των πυρηνικών!

Για όλα αυτά τα εγκλήματα το καθεστώς Μητσοτάκη έχει μείνει ατιμωρητο. Μπορεί να βρίσκεται σε σοβαρή πολιτική κρίση κυρίως λόγω της απομόνωσης και της καταδίκης του από την ίδια την ελληνική κοινωνία, αλλά δεν έχουμε ξεμπερδέψει. Για να παραμείνει στην εξουσία και να συνεχίσει να λεηλατεί ό,τι μας έχει απομείνει, δεν θα διστάσει να στήσει μια σύγχρονη Χούντα και να σπείρει τον τρόμο και την βία. Οι αγώνες που ανοίγονται μπροστά μας θα είναι αποφασιστικοί. Πρέπει να μην υποχωρήσουμε, να βγάλουμε τα κατάλληλα συμπεράσματα από τις σκληρές εμπειρίες των τελευταίων ετών και να ενισχύσουμε μια Αριστερά Επαναστατική.

■ Νάντια Τζώρτζη

Καμία δίωξη στους 25 συλληφθέντες φοιτητές της 17 Νοέμβρη 2020

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
19/3/2024, 9:00, ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ

ΨΩΜΙ **ΠΑΙΔΕΙΑ**
Αυξήσεις στους μισθούς **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** **ΥΓΕΙΑ**
μηχανική υπεράσπιση δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών **ενίσχυση του ΕΣΥ**

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΝΔ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΩΝ 25 ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Γαλλία

Η κυβέρνηση έπεσε. Ζήτω η κυβέρνηση!

Ούτε τρεις ολόκληροι μήνες δεν χρειάστηκαν από τον σχηματισμό κυβέρνησης υπό τον Μπαρνιέ, στηριζόμενη στην κοινοβουλευτική μειοψηφία της μακρονικής παράταξης και των ρεπουμπλικάνων και στην ανοχή της άκρας δεξιάς, για να καταψηφιστεί στις 4 Δεκεμβρίου από κοινού από το Νέο Λαϊκό Μέτωπο (ΝΑΜ) και την άκρα δεξιά. Πρόκειται για την πρώτη επιτυχημένη ψήφο μομφής σε κυβέρνηση μετά το 1962, δείκτη της τρέχουσας πολιτικής και κυβερνητικής κρίσης της Γαλλίας.

Λίγες μέρες αργότερα, στις 13 Δεκεμβρίου, ο Μακρόν όρισε πρωθυπουργό τον Φρανσουά Μπαϊρού, πολιτικό της κεντροδεξιάς, πρώην υπουργό Παιδείας στις δεξιές κυβερνήσεις Μπαλαντούρ και Ζουπέ, και υποψήφιο με όχι αμελητέα ποσοστά στις προεδρικές του 2002, 2007 και 2012. Έχοντας αποσύρει την υποψηφιότητά του στις προεδρικές του 2017 και έχοντας ταχθεί υπέρ του Μακρόν, παρέλαβε την πλήρη αμοιβή του με 8 χρόνια καθυστέρηση, καθώς είχε διατελέσει μόνο υπουργός Δικαιοσύνης για ένα σύντομο διάστημα κατά την πρώτη προεδρία Μακρόν. Ο Μπαϊρού ανακοίνωσε την σύνθεση της νέας κυβέρνησης στις 23 Δεκεμβρίου και το υπουργικό συμβούλιο συνεδρίασε για πρώτη φορά στις 3 Ιανουαρίου.

Η νέα κυβέρνηση δεν αποτελεί παρά μία φωτοτυπία της προηγούμενης. Παρελαύνουν ως υπουργοί γνωστά ονόματα του μακρονισμού και των ρεπουμπλικάνων: η πρωθυπουργός της συναξιοδοτικής μεταρρύθμισης Ελιζαμπεθ Μπορν στο υπουργείο Παιδείας, ο πρώην πρωθυπουργός επί Ολάντ Μανουέλ Βάλς, που εγκατέλειψε το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ) για να μεταπηδήσει στην παράταξη του Μακρόν, στο υπουργείο της Υπερπόντιας Επικράτειας. Ο πρώην υπουργός Δημοσίας τάξης Νταρμανάν, έχοντας στην παρακαταθήκη του την καταστολή της κοινωνικής έκρηξης μετά την δολοφονία Ναέλ, πλέον σε ρόλο υπουργού Δικαιοσύνης. Ο ακροδεξιός, πρώην μοναρχικός, Ραταγιώ, παραμένει ακλόνητος στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης. Η δεξιά Κατερίν Βοτράν στο πόστο της υπουργού Εργασίας, έχοντας συμμετάσχει σε κυβερνήσεις επί προεδρίας Σιράκ και επί πρωθυπουργίας Αττάλ, γνωστή για την εισαγωγή το 2005 της περιφέρειας και μισητής από τους εργαζόμενους «μέρας αλληλεγγύης», που ισοδυναμεί με αρπαγή μίας αργίας. Ο Ερίκ Λομπάρντ, διευθύνων σύμβουλος σε ασφαλιστικές και χρηματιστηριακές εταιρείες, στο Υπουργείο Οικονομικών. Η Ρασίντα Ντάτι, δεξί χέρι του Σαρκοζί και υπουργός Δικαιοσύνης επί προεδρίας του, στον ρόλο της υπουργού Πολιτισμού. Η Αννί Γκενεβάρ, γραμματέας του Ρεπουμπλικάνων, στον υπουργείο Γεωργίας.

Πολιτικοί, τους οποίους έχει απορρίψει, και μάλιστα περιθωριοποιήσει σε ό,τι αφορά στους Ρεπουμπλικάνους, η πλειοψηφία του γαλλικού λαού ψηφίζοντας υπέρ είτε του ΝΑΜ είτε της ακροδεξιάς στις ευρωεκλογές και κοινοβουλευτικές εκλογές του περασμένου καλοκαιριού. Ο Μπαϊρού επαναλαμβάνει το ίδιο πολιτικό παιχνίδι με τον προκάτοχό του: κυβέρνηση της κεντροδεξιάς, που αναθεματίζει την Ανυπότακτη Γαλλία του Μελανσόν ως ακροαριστερή, εκτός δημοκρατικού τόξου, πολιτική δύναμη, προσπαθώντας να κερδίσει την ανοχή αν όχι την στήριξη του ΣΚ αποσπώντας το από το ΝΑΜ. Ωστόσο, το ΣΚ παρά την «υπευθυνότητα» του και την «κουλτούρα συμβιβασμών», για την οποία υπερφανεύεται, κατανοεί ότι τυχόν απρόσεκτη προσκόλληση στον μισητό μακρονισμό θα το ξανασπρώξει στα εκλογικά βάρθρα. Έτσι, η κυβέρνηση αναγκάζεται να αποζητήσει την ανοχή, αν όχι την στήριξη, της άκρας δεξιάς, καθιστώντας την έτσι ρυθμιστή της πολιτικής ζωής. Ωστόσο, όλες οι υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις του ΝΑΜ έχουν πλέον αποδεχτεί την περιθωριοποίηση της εκλογικής τους συμμαχού, Ανυπότακτης Γαλλίας, χαρακτηρίζοντάς την εξτρεμιστική

και διατίθενται, στο όνομα της σωτηρίας της εθνικής οικονομίας, να συγκυβερνήσουν με τον μακρονισμό και την δεξιά, εάν παρουσιαστεί μία κατάλληλη φόρμουλα, την οποία θεωρούν βιώσιμη εκλογικά.

Η ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Μπαϊρού συνέπεσε με την φυσική καταστροφή στις 14 Δεκεμβρίου της ήδη πάμφτωχης Μαγιότ που χτυπήθηκε βάνουσα στις 14 Δεκεμβρίου από τον πιο ισχυρό κυκλώνα των τελευταίων 90 χρόνων. Ο κυκλώνας άφησε χωρίς ρεύμα, πόσιμο νερό, αεροδρόμιο, λιμάνι, νοσοκομείο, και σχολεία, ένα νησί 300.000 κατοίκων, όπου το 77% ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, σε σχέση με το 14% στην μητροπολιτική Γαλλία και όπου το 40% του πληθυσμού ζει σε παραγκουπόλεις. Περίπου 100.000 έμειναν χωρίς στέγη. Έχουν ήδη εξαγγελθεί διάφορα μέτρα, ωστόσο είναι βέβαιο ότι θα χρειαστούν πολλά χρόνια μόνο και μόνο για να επανέλθει το νησί, αν επανέλθει ποτέ, στην πρότερη κατάσταση, που έτσι και αλλιώς υστερούσε κατά πολύ της μητροπολιτικής Γαλλίας από όλες τις απόψεις.

Ωστόσο, το βασικό καθήκον της νέας κυβέρνησης είναι η σύνταξη του προϋπολογισμού του 2025, εξαιτίας του οποίου καταψηφίστηκε η προκάτοχός της. Μάλιστα, κατά την διάρκεια των διαβουλεύσεων και της επεξεργασίας του στην Εθνοσυνέλευση η διαλυτική πολιτική κατάσταση είχε οδηγήσει σε γκροτέσκα φαινόμενα. Είναι χαρακτηριστικό ότι το προσχέδιο του προϋπολογισμού που είχε καταθέσει αρχικά η κυβέρνηση τροποποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό από τις συνεχείς τροπολογίες της Ανυπότακτης Γαλλίας και όλου του ΝΑΜ, που υπερψηφίζονταν λόγω απουσίας των μακρονικών και των βουλευτών της δεξιάς, με αποτέλεσμα να έχει καταστεί «συμβατός με το πρόγραμμα του ΝΑΜ» όπως είχαν δηλώσει βουλευτές της Ανυπότακτης Γαλλίας. Στην συνέχεια απορρίφθηκε από την ολομέλεια της Εθνοσυνέλευσης σε από κοινού καταψήφιση από τους Μακρονικούς, την δεξιά και την ακροδεξιά ως «φορολογική κόλαση» και έτσι η αρχική του εκδοχή παραπέμφθηκε στην Σύγκλητο, όπου κυριαρχεί η δεξιά.

Ο Μπαϊρού δήλωσε ότι φιλοδοξεί να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός του 2025 στα μέσα Φεβρουαρίου. Αυτό το τόσο μεγάλο διάστημα προετοιμασίας οφείλεται στο ατελείωτο παζάρι με τις διάφορες πολιτικές δυνάμεις από το ΚΚΓ έως την άκρα δεξιά, ώστε η κάθε μία να έχει στο τέλος αυτής της ιστορίας κάτι να παρουσιάσει και για κάτι να παινευτεί, υπερψηφίζοντας τον προϋπολογισμό, ενώ ταυτόχρονα να έχουν ενσωματωθεί σε αυτόν οι ουσιώδεις υποδείξεις της μεγάλης μπουρζουαζίας. Είναι ο μόνος δρόμος να αποφευχθεί μία νέα επιτυχημένη πρόταση μομφής εναντίον της κυβέρνησης.

Προφανώς, αυτή η μεγάλη καθυστέρηση του προϋπολογισμού δεν εμποδίζει το κράτος και την οικονομία από το να λειτουργούν και μάλιστα αποτελεσματικά, με έκτακτους νόμους, με τους μόνιμους μηχανισμούς, τα στελέχη και το νομοθετικό πλαίσιο που υπάρχει. Σίγουρα, όμως δυσκολεύει ή περιορίζει την όποια ιδιαίτερη οικονομική πολιτική ασκείται δια του προϋπολογισμού, βάζοντάς τον στον αυτόματο πιλότο. Έτσι, για την μεγάλη μπουρζουαζία ο σχηματισμός κυβέρνησης και ο προϋπολογισμός είναι επιτακτικός, ώστε να αποφασιστεί η ακριβής κατανομή των κρατικών πόρων στους διάφορους κλάδους της οικονομίας. Πόσο μάλλον, ενόψει των θυελλωδών εξελίξεων που έρχονται με την προεδρία Τράμπ και την κρίση της γαλλικής και ευρωπαϊκής οικονομίας. Η διεθνής πολιτική έχει αφηθεί στα χέρια του Μακρόν που εγγυάται έτσι την συνέχεια του γαλλικού κράτους σε σχέση με τα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα στην Μέση Ανατολή και στην Ουκρανία.

Όπως και η προηγούμενη, έτσι και αυτή η κυβέρνηση είναι εξαιρετικά ασταθής και τρεκλίζουσα. Μία κυβέρνηση που απλώς γεμίζει τον χρόνο μέχρι το επόμενο καλοκαίρι όταν θα μπορούν εκ νέου να κηρυχθούν εκλογές, μετά την παρέλευση του συνταγματικά ελάχιστου ορίου ενός έτους για μία εκ νέου διάλυση της εθνοσυνέλευσης. Το εργατικό κίνημα οφείλει να εκμεταλλευθεί την σύγχυση και την διαιτητική κατάσταση του αστικού πολιτικού συστήματος για να υπερασπίσει όχι μόνο τις θέσεις εργασίας, που κινδυνεύουν από μία επερχόμενη χιονοστιβάδα κλεισμάτων εργοστασίων και μαζικών απολύσεων, αλλά και για να αντιπάλει ενάντια στην άμεση εμπλοκή της Γαλλίας στο πόλεμο στην Ουκρανία και στην Μέση Ανατολή.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

στον κόσμο...

Σερβία

Η οργή σαρώνει τη σέρβικη κοινωνία, έπειτα από την κατάρρευση της οροφής στο σιδηροδρομικό σταθμό στο Νόβι Σαντ την 1η Νοεμβρίου, όπου σκοτώθηκαν 15 άνθρωποι από 6 έως 74 ετών. Αμέσως, πλατιές μάζες με φοιτητές και νεολαία στην πρώτη γραμμή βγήκαν στον δρόμο για να καταδικάσουν την αποκάλυπτη εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης Βούτσιτς, που οδήγησε σε αυτές τις κρατικές δολοφονίες. Δεκάδες χιλιάδες είναι αυτοί που διαδήλωσαν σε αρκετές πόλεις, με τη συχνότητα αυτών να είναι σχεδόν καθημερινή. Ταυτόχρονα, οι φοιτητές προχώρησαν και σε αποκλεισμό στα περισσότερα πανεπιστήμια της Σερβίας επί έναν μήνα.

Αυτό το έγκλημα ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Οι διαδηλωτές καταγγέλλουν την κυβέρνηση ως δολοφόνο και απαιτούν τη φυλάκιση των υπεύθυνων. Έστησαν πολλά οδοφράγματα στο Νόβι Σαντ, και πραγματοποίησαν αρκετές κινητοποιήσεις «Serbia Stop». Σε αυτές, όλοι σταματούσαν τις εργασίες τους για 15 λεπτά, όπου και να βρίσκονταν, στη μνήμη των ζωνών που χάθηκαν στο Νόβι Σαντ. Και στο Βελιγράδι, περισσότεροι από 7.000 άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους παρά τη βροχή, απαιτώντας δικαιοσύνη για τα θύματα και ελευθερία για τους κρατούμενους διαδηλωτές. Στο στόχαστρο των διαδηλωτών ήταν και διάφορα κρατικά κτήρια – σύμβολα του κρατικού μηχανισμού – όπως τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος SPP, η αστυνομία, το δημαρχείο. Στο τελευταίο, διαδηλωτές έχυσαν κοπριά αναμεμιγμένη με νερό, θυμίζοντας τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των γάλλων αγροτών.

Υπό αυτές τις συνθήκες οργής και μαχητικότητας των εργαζομένων και νεολαιίστικων μαζών, μετά από τρεις ολόκληρες εβδομάδες το δικαστικό σώμα αναγκάστηκε να προβεί στις πρώτες συλλήψεις των υπευθύνων για το έγκλημα στο Νόβι Σαντ. Δεκατρία άτομα έχουν συλληφθεί μέχρι στιγμής, συμπεριλαμβανομένου του πρώην υπουργού Υποδομών, Γκόραν Βέσιτς (ο οποίος είχε παραιτηθεί, έχοντας αποποιηθεί πρώτα κάθε ευθύνη), καθώς και διάφορα άτομα που είναι υπεύθυνα για την επίβλεψη και την εκτέλεση της ανακατασκευής του σιδηροδρομικού σταθμού. Αναμενόμενα, όμως, κανένα νεοφιλελεύθερο καθεστώς δεν μπορεί να επιτρέψει την τιμωρία των εκλεκτών του, έτσι ο Βέσιτς απελευθερώθηκε σύντομα από την κράτηση.

Παρόλ' αυτά, ο πρόεδρος της Σερβίας Βούτσιτς δέχεται τεράστια πίεση από τις μάζες. Το αίσθημα ασφυξίας λόγω της κυβερνητικής διαφθοράς, του πληθωρισμού, των υπό κατάρρευση κοινωνικών παροχών κ.α., επικρατούσε στην κοινωνία και πριν τη μεγάλη διαμαρτυρία. Ταυτόχρονα, αγώνες συνεχίζονται στην εκπαίδευση, συμπεριλαμβανομένης μιας απεργίας των δασκάλων που γίνεται ολοένα πιο μαχητική. Μαθητές σχολείων και δάσκαλοι παλεύουν μαζί ενάντια στις πιέσεις της κυβέρνησης. Οι φοιτητές έχουν αρχίσει να οργανώνουν πανεπιστημιακούς αποκλεισμούς στις 5 μεγαλύτερες πόλεις και σε περισσότερες από 30 σχολές, συχνά με την υποστήριξη των καθηγητών, σηματοδοτώντας το μεγαλύτερο φοιτητικό κίνημα εδώ και δεκαετίες. Η μαχητικότητα και μαζικότητα των διαδηλώσεων ήταν που αναγκάσαν τον Βούτσιτς να ικανοποιήσει κάποια από τα αιτήματα. Φυσικά, όμως δεν λείπει και η τρομοκρατία της καταστολής, με ασφαλίτες να αρπάζουν ανθρώπους σε οχήματα χωρίς διακριτικά — συλλήψεις που θυμίζουν απαγωγές.

Οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις, όμως, δεν έχουν καταφέρει να αναβαθμιστούν σε γενικές απεργίες. Δεν έχει καλεστεί μέχρι τώρα καμία και η απουσία κόμματος με επαναστατική πολιτική κρατάει δέσμια την κοινωνική έκρηξη από άποψη διακριτών πολιτικών αιτημάτων και σχεδίου. Μόνο ο εργατικός έλεγχος με πλήρεις εθνικοποιήσεις μπορούν να μας γλυτώσουν από τα νύχια του κέρδους, από άλλα «Τέμπη». Μόνο έτσι μπορούμε να στρώσουμε το δρόμο για την κατάκτηση της εξουσίας από τους εργαζόμενους.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ Ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο

Σε μια από τις πιο σκοτεινές ιστορικές περιόδους, η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε τον αυξανόμενο κίνδυνο μιας εξάπλωσης και γενίκευσης του πολέμου. Βασική αιτία είναι η τεράστια κρίση, η έκρηξη των αντιφάσεων του καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος, που φέρνει αντιμετώπους: **α)** Τους «παλιούς» Δυτικούς ιμπεριαλιστές ΗΠΑ και ΕΕ, στο μπλοκ των οποίων οι επικεφαλής ΗΠΑ πασχίζουν να διατηρήσουν την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία τους. **β)** Τους «νέους» ιμπεριαλιστές (Κίνα, Ρωσία), που μαζί τους ολοένα συσπειρώνονται ισχυρές ή σημαντικές «αναδύμενες» χώρες (BRICS+ κ.ά.). Τα μέτωπα σε Ουκρανία και Παλαιστίνη / Μ. Ανατολή δείχνουν ότι ένας Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος έχει αρχίσει να ξετυλίγεται, ενώ πολλά ακόμα «βράζουν» (Ταϊβάν / ΝΑ Ασία και Ειρηνικός, Κούκαςος, Αν. Ευρώπη κ.ά.).

Η αντιδραστικότητα της ελληνικής αστικής τάξης

Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν «εμπλέκεται» απλώς, αλλά είναι από τους πιο ενεργούς συμμάχους των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ: βάσεις, εξοπλισμοί, κάθε είδους βοήθεια (υλική, εκπαίδευσης, προπαγάνδας κ.λπ.) στους δολοφόνους Σιωνιστές και στο μισοφασιστικό καθεστώς Ζελένσκι. Αυτός ο πολεμοκάπηλος τυχοδιωκτισμός δεν δείχνει «υποτέλεια» ή ξεπούλημα των «εθνικών συμφερόντων», όπως λένε εθνικιστές ή σταλινικοί. Η ελληνική αστική τάξη λογαριάζει στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» – δηλαδή, πάνω απ' όλα, να έχει τη στήριξη ΗΠΑ-ΕΕ ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να κρατάει την εξουσία. Η συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού είναι **συνειδητή ταξική πολιτική** και κάνει την «πατρίδα μας» αντιδραστικό εξάρτημα των Δυτικών ιμπεριαλιστών.

Γιατί λείπει ένα αντιπολεμικό κίνημα...

Ολοφάνερα το εργατικό, λαϊκό, νεολαιίστικο κίνημα δυσκολεύεται να αναπτύξει την αντιπολεμική πάλη. Για Παλαιστίνη και Μ. Ανατολή, οι κινητοποιήσεις είναι αραιές, χωρίς συνέχεια, συντονισμό, σαφές σχέδιο και στόχο, καταλήγοντας συχνά «επετειακές». Χειρότερα ακόμα, στο θέμα της Ουκρανίας επικρατεί χαώδης σύγχυση.

Αυτό είναι αποτέλεσμα και της κρίσης του κινήματος: έχουν αδυνατίσει ή σπάσει παραδόσεις από παλιότερα αντιπολεμικά, αντιιμπεριαλιστικά κινήματα. Η κύρια ευθύνη ανήκει στους ρεφορμιστές (ΚΚΕ και άλλες δυνάμεις) και στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ίδιο ή μεγαλύτερο πρόβλημα υπάρχει στις ευρωπαϊκές χώρες.

... και σε ποιες βάσεις να το χτίσουμε

Γι' αυτό χρειάζεται να ξεκαθαριστούν μερικά θεμελιακά σημεία, που πάνε βαθύτερα από ένα πρώτο σύνθημα «καμία εμπλοκή»:

Α) Ευρώπη και Ελλάδα δεν είναι ένα ουδέτερο γήπεδο ή αμφιθέατρο, όπου έχουμε την πολυτέλεια κυρίως ακαδημαϊκών συζητήσεων για την ακριβή φύση των κρατών που συγκρούονται ή «υψηλών αναλύσεων» γεωστρατηγικής. Είναι πεδία της σύγκρουσης, σπαρμένα με βάσεις/στρατεύματα του NATO (και πυρηνικά). Όπου αντιδραστικές αστικές τάξεις, ιμπεριαλιστικές ή πιο αδύναμες, κοιτάνε πως θα πολεμήσουν μαζί με το «μεγάλο

αφεντικό», τις ΗΠΑ. Αυτό ισχύει στον υπερθετικό βαθμό για την ελληνική αστική τάξη.

Επομένως, πρωταρχικό –και αυτό που μπορεί να ενώσει δυνάμεις– δεν μπορεί παρά να είναι το εξής: **Πάλη για την ήττα του «δικού μας» ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, ενάντια σε κάθε συμμετοχή της ελληνικής αστικής τάξης.**

Κάθε παραγνώριση αυτής της προτεραιότητας φέρνει τεράστια σύγχυση, παράλυση ή, αντικειμενικά, κάτι ακόμα χειρότερο: φλερτ με τους αμερικανονατοϊκούς ή υποταγή και προσχώρηση στο στρατόπεδό τους, κάτω από ένα δήθεν αριστερό μανδύα. Π.χ. «αυτοδιάθεση της Ουκρανίας», «δικαίωμα χωρών να αποφασίσουν οι ίδιες την ένταξή τους στο NATO» (Φινλανδία, Σουηδία) ή, εσχάτως, πανηγυρισμοί ενάντια στον «δικτάτορα Άσαντ» (στάση ΣΕΚ, ανακοίνωση Βαρουφάκη).

Είναι έτσι παγίδα και το σύνθημα του ΚΚΕ «δεν διαλέγουμε ληστές». Πράγματι, τυπικά άψογο: δεν έχουμε κανένα λόγο να εξωραϊσσουμε αντιδραστικά ή/και ιμπεριαλιστικά καθεστώτα (Ρωσία, Κίνα, Ιράν κ.ά.). Αλλά δεν «διαλέγουμε» εμείς, δηλαδή οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία της χώρας! Έχει ήδη διαλέξει για εμάς η «δική μας» αστική τάξη εντάσσοντάς μας βαθιά στις γραμμές του αμερικανονατοϊκού στρατοπέδου. Αυτός είναι ο κύριος εχθρός μας – και χωρίς να το αναδείξουμε στην πρώτη γραμμή, φλυαρούμε «επαναστατικά» (όπως κάνει διεισδυτικά το ΚΚΕ για να συγκαλύψει την αδράνεια, ουσιαστικά, και τον ρεφορμισμό του).

Β) Δεν υπάρχει αγώνας ενάντια στον πόλεμο με σημαία τα «κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας» ή την απόκρουση της «τουρκικής επιθετικότητας». Σε αυτό τον **αστικό εθνικισμό** στοιχίζεται όλο το πολιτικό σκηνικό, από τους ανοιχτά νεοφιλελεύθερους και φιλοϊμπεριαλιστές (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.) μέχρι, με «πινελιές» διαφοροποίησης, το ΚΚΕ ή «προοδευτικούς» (ΜεΡΑ25, Νέα Αριστερά).

Το αντιδραστικό καθεστώς Ερντογάν, η πολύπλευρη ενίσχυση του τουρκικού καπιταλισμού (στα όρια μιας περιφερειακής δύναμης, ενός υποϊμπεριαλισμού) αποτελεί πράγματι σοβαρό κίνδυνο για τους λαούς της περιοχής. Αυτό όμως δεν σημαίνει καμία αθώωση της ελληνικής αστικής τάξης, που είναι εξίσου αντιδραστική, επικίνδυνη και άθλια,

όπως απέδειξε με τη στήριξη των Σιωνιστών του Ισραήλ για τη σφαγή των Παλαιστίνων, τις φρεγάτες στην Ερυθρά, τους ναζί Αζοφίτες που έφερε στη Βουλή κ.ά.

«Κυριαρχικά δικαιώματα» ή «υπεράσπιση των (αστικών) συνόρων» σημαίνει διαιώνιση και χειροτέρευση του εκμεταλλευτικού, καταπιεστικού καθεστώτος στο εσωτερικό της χώρας σε βάρος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας – είτε με κέρδη είτε με απώλειες του ελληνικού καπιταλισμού στα «εθνικά θέματα». Σημαίνει παράδοση της ταξικής ανεξαρτησίας, **υποταγή του εργατικού κινήματος, μετατροπή του σε ουρά της αστικής τάξης** και έτσι προετοιμασία του ως κρέας για πολεμικά σφαγεία.

Γ) Δεν αρκεί η επίκληση της «ειρήνης». Οι λαοί ποθούν την ειρήνη, να ζήσουν με αξιοπρέπεια, χωρίς εκατόμβες – αλλά το θέμα είναι πως αυτό θα επιβληθεί ενάντια στα ιμπεριαλιστικά και αστικά τέρατα. Αυτό δεν γίνεται με πασιφιστικά μανιφέστα, που ναρκώνουν την κατανόηση των αιτιών του πολέμου, την αποφασιστικότητα των μαζών να παλέψουν. Κεντρικό σύνθημά μας: **ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ.**

Δ) Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος δεν είναι μια αφύσικη εκτροπή από την κανονική λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος: το δεύτερο φέρνει το πρώτο όπως το σύννεφο τη βροχή (Λένιν). Πολλοί αριστεροί και «προοδευτικοί» το επαναλαμβάνουν, όπως και ότι η κρίση του συστήματος είναι δομική. Δεν χαράσσουν όμως μια συνεπή στρατηγική, δεν φτάνουν ως το τελικό συμπέρασμα: Αφού η ρίζα του ιμπεριαλιστικού πολέμου βρίσκεται στην καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας, τότε **δεν αρκεί μια «διαμαρτυρία», «πίεση» ή αέναη «αντίσταση» ή πολύ περισσότερο μια ψήφος** (εκεί όπου καταλήγουν τα πάντα για το ΚΚΕ ή άλλους ρεφορμιστές και «προοδευτικούς»). Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος ή, πιο απλά, η συμμετοχή της ελληνικής αστικής τάξης, μπορεί να σταματήσει με την ανατροπή της αστικής εξουσίας, με μια επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων, με τη **σοσιαλιστική επανάσταση.**

Πως αλλιώς να διανοηθεί κανείς πραγματικό κλείσιμο των βάσεων, σταμάτημα των εξοπλισμών και της «βοήθειας» σε Σιωνιστές και Ζελένσκι, αν δεν χτυπηθεί καίρια η κυ-

βέρνηση Μητσοτάκη, αν το αστικό μπλοκ δεν αδυνατίσει αποφασιστικά από τους αγώνες εργαζομένων και νεολαίας; Όσοι με «ταξική καθαρότητα» πολεμάνε το σύνθημα **Κάτω η κυβέρνηση**, τάχα μου αρνούμενοι τη «διαχείριση» (ή απλά έχοντας κατά νου τις επόμενες εκλογές), πρακτικά ομολογούν τον περιορισμό του αγώνα σε μερικές πορείες-παρελάσεις, επερωτήσεις στη βουλή, εμφανίσεις στα ΜΜΕ.

Χωρίς έναν τέτοιο προσανατολισμό ξενίζουν ακόμα πιο πολύ οι φωνακλάδικοι βερμπάλισμοι ότι οι λαοί νικούν «με το όπλο στο χέρι» ή η επίκληση ιστορικών χρεοκοπιών και ηττών όπως «ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Η αντικυβερνητική-αντικαπιταλιστική προοπτική ολοκληρώνεται με τον Διεθνισμό εργατών και λαών, τη συνεργασία αγώνων και κινήματων στην περιοχή, την Ευρώπη και τον κόσμο.

Εμπόδια που πρέπει να ξεπεράσουμε

Η αντιπολεμική πάλη είναι καθήκον ιδιαίτερα δύσκολο, απαιτητικό – αν μη τι άλλο χρειάζεται σοβαρότητα, πραγματική δέσμευση και κινητοποίηση δυνάμεων. Πρέπει να ξεπεράσουμε αδιέξοδες πρακτικές, όπως ατελείωτα mail, συσκέψεις, καλέσματα (ανταγωνιστικά) και υπογραφές, που αποτυπώνονται σε μόλις πενήνρη συμμετοχή στον δρόμο (π.χ. πάρα πολλές απουσίες στην κινητοποίηση ενάντια στην επίσκεψη του νέου γγ του NATO ή αδιαφορία για τις σαββατιάτικες συγκεντρώσεις για την Παλαιστίνη). Το ίδιο διάφορες ιδιότροπες, διαλυτικές απόψεις που π.χ. αρνούνται το σύνθημα για ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος!

Τι μπορεί και πρέπει να κάνει ένα αντιπολεμικό κίνημα – και πως

Πρέπει να δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας στην ανάπτυξη της αντιπολεμικής πάλης, επικεντρώνοντας στα εξής:

1. Διαδηλώσεις και πορείες, συγκεντρωμένες γύρω από σταθερές μέρες δράσης, ώστε να ενισχύεται ο συντονισμός οργανώσεων και δυνάμεων. Τέτοια είναι τα Σάββατα για την Παλαιστίνη (Σύνταγμα/Αθήνα και άλλες πόλεις) – το μοναδικό υπαρκτό, σταθερό πλαίσιο δράσης μέχρι στιγμής. Είναι ουσιαστικό να δοθεί διάρκεια, βάθος, σκελετός στις κινητοποιήσεις, πολύ παραπάνω από «άλλη μια εκδήλωση» (χρήσιμη κατά τα άλλα).

2. Συνθήματα αντιιμπεριαλιστικά ενάντια σε NATO, Βάσεις, Πυρηνικά. Ενάντια στις επιθέσεις στα κοινωνικά-πολιτικά δικαιώματα (π.χ. λεφτά για τις ανάγκες μας, όχι για εξοπλισμούς-καταστολή), για τον στόχο ανατροπής της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

3. Ανάπτυξη δράσεων πολιτικών και όχι «συμβολικών». Να σπάσουμε την αφωνία του φοιτητικού κινήματος (με κύρια ευθύνη της ΚΝΕ και των διαφόρων «ΕΑΑΚ»), που είχε ως αποτέλεσμα π.χ. να μη γίνει τίποτα όταν ξεδιπλώνονταν οι ηρωικές καταλήψεις πανεπιστημίων σε Ευρώπη-ΗΠΑ. Να θέσουμε την προοπτική για αντιπολεμική **Πολιτική Απεργία**, έναν έμπρακτο τρόπο να κινηθούν οι εργαζόμενοι. Όταν πρόσφατα λιμενεργάτες στον Πειραιά απέτρεψαν τη φόρτωση εξοπλισμού για το Ισραήλ (αντίστοιχα παραδείγματα υπάρχουν σε άλλες χώρες: απεργίες σε λιμάνια, μπλόκα σε εργοστάσια και γραφεία εταιριών όπλων ή άλλων που συνεργάζονται με τους Σιωνιστές κ.λπ.), αυτό είναι ένα καλό παράδειγμα: πρέπει να απαιτήσουμε να εξαπλωθεί από σωματεία, εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες, να το επιβάλλουμε με γενικές συνελεύσεις, επιτροπές, κινητοποιήσεις σε χώρους δουλειάς και γειτονιές.

■ Σταύρος Σκεύος

Οταν το καθεστώς του Άσαντ ανετράπη στη Συρία στις 8 Δεκεμβρίου, οι ηγεσίες των ΗΠΑ-NATO, Ισραήλ και Τουρκία «πανηγύρισαν»: οι ΗΠΑ-NATO και Ισραηλινοί την ήττα της ιρανικής επιρροής, οι Τούρκοι την απομάκρυνση ενός ηγέτη ο οποίος αρνείτο πεισματικά να συνομιλήσει μαζί τους. Οι αντάρτες εισέβαλαν στη Δαμασκό σε περίπου μία εβδομάδα μετά την έναρξη μιας εκστρατείας κατά την οποία κατέλαβαν τις μεγαλύτερες πόλεις της Συρίας με αστραπιαία ταχύτητα. Ο Άσαντ διέφυγε από την Συρία και αφήνεται ένα ερωτηματικό πώς η κυβέρνησή του, που είχε επιβιώσει για πάνω από μία δεκαετία εμφυλίου πολέμου και οικονομικής κρίσης, κατέρρευσε υπό την πίεση διαφόρων ομάδων ανταρτών.

Ο Άσαντ ίσως έπεσε, εν μέρει, λόγω των πολέμων στον Λίβανο, όπως και στην Ουκρανία, που εξασθένησαν τη δύναμη της Χεζμπολάχ και κράτησαν απασχολημένες Μόσχα και Τεχεράνη. Αυτές ήταν οι δυνάμεις που στήριζαν όλα αυτά τα χρόνια το καθεστώς, όμως και πάλι πλανάται ένα ερώτημα καθώς δεν φάνηκε να υπάρχει η παραμικρή αντίσταση και εμπλοκή από τις δυνάμεις αυτές όπως και του καθεστώτος Άσαντ. Αυτά τα ερωτήματα θα απαντηθούν αργά ή γρήγορα όσο εξελίσσεται ο πόλεμος στην Συρία. Το καθεστώς του Άσαντ, παρά την ακόμα και μισητή του φήμη, διατηρούσε μια ασταθή ισορροπία εξουσίας για χρόνια σε μια χώρα διχασμένη από αντικρουόμενες ομάδες ανταρτών και υπό την πίεση εξωτερικών δυνάμεων.

Συρία Μια μπαρουταποθήκη μπροστά σε έναν Παγκόσμιο Πόλεμο

Η Συρία διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο στις διασυνδεδεμένες συγκρούσεις της περιοχής καθώς υπήρξε αγωγός όπλων προς τη Χεζμπολάχ, την Χαμάς και προωθούσε την ιρανική επιρροή στα σύνορα του Ισραήλ.

Η κατάσταση που δημιουργείται όμως στην Συρία δείχνει ότι είναι μια μπαρουταποθήκη που σύντομα θα εκραγεί και ενδέχεται να κλιμακώσει ακόμα περισσότερο τον πόλεμο καθώς οι εμπλε-κόμενες μεγάλες δυνάμεις είναι πολλές:

1) Η Τουρκία που αν και επισήμως αρνείται ότι στήριξε την εκστρατεία των ανταρτών, είναι σίγουρο πως έχει βάλει το «χέρι» της. Η εκστρατεία που οδήγησε στην πτώση του καθεστώτος Άσαντ ξεκίνησε από την Χαγιάτ Ταχρίρ αλ-Σαμ (HTS), μια ομάδα που διοικείται από τον Αμπού Μο-χάμεντ αλ-Τζολάνι, ένα άτομο που στο παρελθόν είχε στενότετους δεσμούς με το Ισλαμικό Κράτος και την Αλ Κάιντα.

Η HTS ιδρύθηκε ως Μέτωπο αλ-Νούσρα, μία οργάνωση «θυγατρική» της Αλ Κάιντα, και χρηματοδοτείται από την Τουρκία. Τα τελευταία χρόνια, η ομάδα αυτή έχει δημιουργήσει ένα μικρό «κράτος» στη βόρεια επαρχία Ιντλίμπ της Συρίας. Ο αλ-Τζολάνι την έχει μετατρέψει σε μια πειθαρχημένη δύναμη μάχης, με ιδεολογία που συνδυάζει τον ισλαμισμό και τον εθνικισμό.

Η Τουρκία έχει ιστορικά υποστηρίξει την αντιπολίτευση κατά του Άσαντ από την αρχή της εξέγερσης εναντίον του το 2011 και σήμερα υποστηρίζει τις συριακές ομάδες ανταρτών στον δικό της αγώνα κατά των κούρδων μαχητών στα νότια σύνορά της. Θεωρείται από τους βασικούς

χρημα-τοδότες και ευρύτερα «στήριγμα» της HTS. Φαίνεται ότι σχετικά άμεσα κερδίζει: α) Με τη δημιουργία ΑΟΖ με τη Συρία καθώς και την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου που θα συνδέει το Κατάρ με την Ευρώπη μέσω Συρίας και Τουρκίας. β) Προσπαθεί να διευρύνει τα σύνορά της εξουδετερώνοντας τους Κούρδους. Οι Σύριοι αντάρτες, που βοήθησαν στην ανατροπή του καθεστώτος έχουν προχωρήσει παράλληλα σε μια ξεχωριστή... επίθεση. Ο Εθνικός Στρατός της Συρίας (SNA), μια ομάδα ανταρτών που υποστηρίζεται από την Τουρκία, μάχεται εναντίον των Δημοκρατικών Δυ-νάμεων της Συρίας (SDF), των οποίων ηγούνται Κούρδοι. Προτεραιότητα της Τουρκίας είναι η συ-ντριβή της κούρδικης πολιτοφυλακής YPG, που ελέγχει μεγάλο μέρος της βόρειας και ανατολικής Συρίας και την οποία ταυτίζει με το παράνομο κόμμα των Κούρδων της Τουρκίας, PKK.

2) Όσο η Τουρκία έπαιζε το δικό της παιχνίδι, το Ιράν και η Ρωσία, δεν έσπευσαν προς ου-σιαστική υπεράσπιση του Άσαντ. Υπήρξαν κάποιοι ρωσικοί βομβαρδισμοί, αλλά η αποτελεσματικότητά τους ήταν εξαιρετικά περιορισμένη. Αυτή η περιέργη «απουσία» ουσιαστικά διευκόλυνε την πορεία των ανταρτών καθώς κατέλαβαν τις πόλεις Χάμα και Χομς και στη συνέχεια μήνηκαν στην πρωτεύουσα. Η Τεχεράνη εμφανίζεται «ηττημένη» σε πολλά μέτωπα. Η Μόσχα ίσως να εστιάζει την προσοχή της αλλού αν και αυτό δεν δικαιολογεί πλήρως την απουσία της. Αυτό δεν σημαίνει βεβαίως ότι δεν θα επιδιώξει να διατηρήσει ένα μέρος της επιρροής της στην περιοχή.

3) Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO-EE και Ισραήλ χαιρετίζουν ως «ελευθερωτές» το σκοταδιστικό συνονθύλευμα των ισλαμιστών του αλ-Τζολάνι (βλ. ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για τη Συρία, στο ίδιο φύλλο της Ε.Π.). Οι ΗΠΑ διατηρούν αυτή τη στιγμή περίπου 2.000 στρατιώτες στην ανατολική Συρία. Η αποστολή τους περιλαμβάνει την καταπολέμηση της ιρανικής επιρροής και την αντιμετώπιση του ISIS. Μετά την πτώση του καθεστώτος οι ακυβέρνητες περιοχές έχουν γίνει ε-φαλτήριο για τον ISIS που προσπαθεί να στρατολογήσει, να εξοπλιστεί και να οργανωθεί ξανά. Α-μερικάνοι και δυτικοί ιμπεριαλιστές, εκμεταλλεζόμενοι την αστάθεια στην περιοχή, βομβάρδισαν για να αποτρέψουν την εξάπλωση του ISIS όμως ο πραγματικός εχθρός τους είναι το Ιράν.

Στο Τελ Αβίβ ο ισραηλινός υπουργός Άμυνας Κατς κάλεσε τους στρατιώτες του που κατέλαβαν μετά την πτώση του Άσαντ το όρος Ερμών, στην ουδέτερη ζώνη με τη Συρία, να ετοιμαστούν να ξεχειμωνιάσουν στη στρατηγικής σημασίας κορυφή, που «βλέπει» τη Δαμασκό από απόσταση 40 χιλιομέτρων. Οι αραβικές χώρες και η Τουρκία καταδίκασαν την προώθηση του Ισραήλ στη Συρία, ενώ οι ΗΠΑ τη δικαιολογήσαν για λόγους ασφαλείας, αλλά ζήτησαν να είναι «προσωρινή».

Είναι δεδομένο ότι η Τουρκία φαίνεται να επωφελείται καθώς μπορεί και εμφανίζεται προ-σωρινά ο «κυρίαρχος» παίχτης στην περιοχή. Όμως η ικανότητά της να «παζαρεύει» μεταξύ των δύο κυρίαρχων στρατοπέδων (δυτικών και BRICS) θα την θέσει αργά ή γρήγορα σε ένα αδιέξοδο. Όπως και να εξελιχθεί η κατάσταση είναι σίγουρο ότι για την Συρία γράφονται τα πιο μελανά σημεία της ιστορίας της καθώς ο κατακερματισμός της είναι δεδομένος και η ανθρωπότητα οδηγείται στον πόλεμο.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για τις εξελίξεις στη Συρία

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες ξετυλίχτηκε η ανατροπή του αντιδραστικού, δικτατορικού καθεστώτος Άσαντ στη Συρία, δεν επιτρέπουν, δυστυχώς, καμία αυταπάτη για ένα καλύτερο μέλλον για τους βασανισμένους λαούς της Μέσης Ανατολής.

Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO-EE χαιρετίζουν ως «ελευθερωτές» το σκοταδιστικό συνονθύ-λευμα των ισλαμιστών του Τζολάνι. Τους ίδιους που μέχρι χθες χαρακτήριζαν «τρομοκράτες» και οι οποίοι άλλωστε είναι, σχεδόν αποκλειστικά, δικούς τους δημιουργήματα. Το μέλλον που έχουν προδια-γράψει για τον συριακό λαό δεν είναι καμία δημοκρατία και ελευθερία, αλλά ένα σκληρό, καταπιε-στικό καθεστώς, σε μια χώρα ερειπωμένη και κατεστραμμένη. Την οποία, ασφαλώς, δεν θα προ-στρέξουν αφιλοκερδώς ούτε να ανοικοδομήσουν ούτε να ενισχύσουν.

Αντίθετα, θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτό το νέο «επάθλο» τους (σε όποιο βαθμό το κρατάνε στα-θερά στα χέρια τους) για να προεκτείνουν την επιθετικότητά τους προς το Ιράν και τους μεγάλους ανταγωνιστές τους, την Κίνα και τη Ρωσία, με την ισχυρή παρουσία τους στη Μέση Ανατολή (στρα-τιωτικά/Ρωσία, οικονομικά/εμπορικοί δρόμοι όπως ο Νέος Δρόμος του Μεταξιού και ο ηπειρωτικός διάδρομος που από τη Ρωσία καταλήγει στην Ινδία κ.ά.). Αυτή η τεράστια σύγκρουση

αφορά την ίδια την παγκόσμια ηγεμονία/πρωτοκαθεδρία ή και την επιβίωση των «παλιών» ιμπεριαλιστών Η-ΠΑ-ΕΕ απέναντι στους «αναδυόμενους» ανταγωνιστές τους.

Ο ρόλος και οι επιθέσεις του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ δεν προκαλούν καμία έκπληξη: βομβαρδισμοί στο έδαφος της Συρίας, σχέδια ραγδαίας επέκτασης των εποίκισμών στα Υψώματα του Γκολάν που παράνομα κατέχει από τον πόλεμο του 1967 κ.λπ. Κυρίως όμως αυτό που προκαλεί τρόμο είναι η προοπτική εξάπλωσης του πολέμου προς την πλευρά του Ιράν (σύντομα;).

Άλλωστε, αυτοί οι στόχοι («αλλαγή καθεστώτος» στη Συρία, περιορισμός και χτύπημα του Ιράν κ.λπ.) είναι από παλιά βασικοί στο σχέδιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τη «μείζονα Μέση Ανατολή», που πρόσφατα είχε επανέλθει μέσω των Συμφωνιών του Αβραάμ.

Εξαιρετικά επισφαλής είναι η θέση των Κούρδων της Συρίας, των οποίων η ηγεσία, δυστυχώς, έχει εναποθέσει το δικαίο αίτημα της δημιουργίας κούρδικου κράτους στη συμμαχία με ΗΠΑ και Ισραήλ. Ειδικότερα αν επιχειρηθεί να χρησιμοποιηθούν ως βατήρας ενάντια στο Ιράν.

Ανάμεσα στους πολλούς αντιδραστικούς τοπικούς και περιφερειακούς «παίχτες» (Σ. Αραβία, Κατάρ κ.λπ. εκτός φυσικά από τους Σιωνιστές του Ισραήλ), οι οποίοι επεμβαίνουν στο έδαφος της Συρί-

ας, είναι σχεδόν αδιανόητο ότι θα βρεθεί οποιαδήποτε ισορροπία και ότι θα χιτσιστεί οποιαδήποτε ομαλό-τητα. Η Συρία απειλείται σύντομα να γίνει μια ακόμα διαιρεμένη και διαλυμένη χώρα, όπως η Λιβύη – και ο διαμελισμός της είναι πολύ πιθανός. Και βέβαια αυτές οι εξελίξεις βάζουν καρφιά στον σταυρό του Παλαιστινιακού και Λιβανέζικου λαού, που υφίσταται τις επιθέσεις και τη γενοκτονία των Σιωνιστών.

Πρέπει τέλος να σημειωθεί ο ιδιαίτερος ρόλος της Τουρκίας, που δείχνει τόσο την ισχυροποίησή της (με την αυτονομία ενός «υποϊμπεριαλισμού», μιας σημαντικότητας περιφερειακής δύναμης), όσο και τους κινδύνους που τέτοια καθεστώτα εγκυμονούν για τους λαούς.

Από τους πιο επικίνδυνους εμπλεκόμενους στέκει, ωστόσο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Σταθερά στον ρόλο του πιο «δεδομένου» και «πρόθυμου» συμμάχου των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-EE-Σιωνιστών, αφενός χαιρετίζει την «απελευθέρωση» της Συρίας, αφετέρου προσπαθεί να ανοίξει δρόμο για τη συμμετοχή ελληνικών στρατιωτικών σωμάτων σε κάποια «ειρηνευτική δύναμη» στην περιοχή. Μαζί με τους θηριώδεις εξοπλισμούς, τις βάσεις-κλεδιά για ΗΠΑ-NATO σε Αλεξανδρού-πολη, Σούδα κ.λπ, τις φρεγάτες στην Ερυθρά, τη στοίχιση με το μισοφασιστικό καθεστώς Ζελένσκι στο Κίεβο, αυτός ο πολεμοκάπηλος τυχοδιωκτισμός βάζει τον ελληνικό λαό όλο και πιο βαθιά σε μια τε-

ράστια σύγκρουση, με ασύλληπτους κινδύνους.

Η απειλή για τη γενίκευση του πολέμου, για έναν κηρυγμένο ή ακήρυκτο Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, μεγαλώνει ολοένα. Το στρατόπεδο των «δικών μας» ληστών, των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-EE, σπρώχνει ολοένα προς το ολοκαύτωμα – όπως έκανε ο νέος γγ του NATO Μ. Ρούτε, με τις αιμοδι-ψείς δηλώσεις του για «πολεμικό πνεύμα», για «θυσίες κοινωνικών δαπανών υπέρ της πολεμικής οικονομίας». Ο κίνδυνος μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Είναι επείγουσα ανάγκη οι λαοί, η νεολαία, το εργατικό κίνημα να αναλάβουμε ενεργητικά την πάλη ενάντια σε αυτό τον όλεθρο, οικοδομώντας ένα μαζικό αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα με μαχητικότητα και διάρκεια. Για να σταματή-σουμε κάθε συμμετοχή/συνεργασία στα εγκλήματα των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-EE. Ενάντια στους εξοπλισμούς και την οικονομική αιμορραγία που προκαλούν, ενάντια στις βάσεις-ορμητήρια του πολέμου – και ενάντια στο στραγγάλισμα των δημοκρατικών ελευθεριών και των κοινωνικών δικαιωμάτων στο όνομα της «έκτακτης ανάγκης», των «εθνικών κινδύνων» και του πο-λέμου.

Ο Λίβανος μετά την εκχειρία Αμείωτος ο σιωνιστικός επεκτατισμός

Η πραγματικότητα ήρθε γρήγορα να διαψεύσει τις ελπίδες και τις προσδοκίες που γέννησε στον λιβανέζικο λαό η εκχειρία της 27ης Νοεμβρίου μεταξύ ισραηλινής κυβέρνησης και Χεζμπολάχ. Οι παραβιάσεις από τα ισραηλινά στρατεύματα ξεκίνησαν από την επόμενη κιόλας μέρα της υπογραφής της, με τον Νετανιάχου να τις δικαιολογεί με τη γνωστή τακτική μετάθεσης της ευθύνης στον αντίπαλο. Δίπλα, στη μαρτυρική Παλαιστίνη, το ξεκλήρισμα του λαού στη Γάζα, αλλά και τη Δυτική Όχθη, συνεχίζεται ακατάπαυστα, ενώ οι εξελίξεις στη Συρία αλλάζουν τους συσχετισμούς και τις ισορροπίες στην ευρύτερη περιοχή.

Αποτελεί κοινό μυστικό ότι η αρπαγή του νότιου τμήματος του Λιβάνου, του τμήματος που είχε καταλάβει το Ισραήλ τις δεκαετίες του 1980-90, αποτελεί σταθερή επιδίωξη του σιωνιστικού καθεστώτος. Η τελευταία απόπειρα το 2006 είχε καταστροφικά αποτελέσματα καθώς έληξε με τη συντριπτική ήττα του πάνοπλου Ισραήλ και την μεγάλη ενίσχυση-εδραίωση της Χεζμπολάχ. Από τον Οκτώβρη του 2023, παράλληλα σχεδόν με την εισβολή στη Γάζα, η προσπάθεια αυτή έχει αναζωπυρωθεί και, από τον Αύγουστο του 2024, έχει κορυφωθεί. Τα σιωνιστικά στρατεύματα επιδιώκουν να δημιουργήσουν μια νεκρή ζώνη νότια του ποταμού Λιτάνι ισοπεδώνοντας χωριά και υποδομές, καταστρέφοντας καλλιέργειες, ρίχνοντας βόμβες φωσφόρου, δολοφονώντας αμάχους – τις 5.000 πλησιάζουν τα θύματα – και εκτοπίζοντας σχεδόν ένα εκατομμύριο Λιβανέ-

ζους κατά την προσφιλή τους μέθοδο. Ο νότιος Λίβανος κινδυνεύει να μετατραπεί σε μια δεύτερη Γάζα.

Στρατηγική ήττα για το Ισραήλ η εκχειρία

Και παρόλ' αυτά, παρά τα υπερσύγχρονα οπτικά συστήματα και την κάθε είδους ενίσχυση των ΗΠΑ και των δυτικών ιμπεριαλιστών, παρά τα ισχυρά πλήγματα που κατάφεραν στη σιιτική οργάνωση σε ηγετικό δυναμικό (Νασράλα και 13 ακόμη κορυφαία στελέχη), μαχητές και στρατιωτικό υλικό, 14 μήνες μετά, το σιωνιστικό καθεστώς δεν είχε καταφέρει να κατακτήσει εδάφη στο νότιο Λίβανο ούτε, πολύ περισσότερο, να εξολοθρευτεί τη Χεζμπολάχ. Αντίθετα μετράει το ίδιο σημαντικές απώλειες σε εφένδρους, έχει 60.000 εκτοπισμένους εποίκους από το βόρειο Ισραήλ, που δεν τολμάει να προτρέψει να γυρίσουν στα σπίτια τους γιατί δεν μπορεί να εγγυηθεί την ασφάλειά τους, και σημαντικά οικονομικά προβλήματα από τον παρατεταμένο πολυμέτωπο πόλεμο. Υποχρεώθηκε λοιπόν σε ένα επώδυνο συμβιβασμό που επιχείρησε να περάσει στην ισραηλινή κοινή γνώμη ως θρίαμβο, αν και γίνεται πλέον σαφές ότι χωρίς την ενεργή αμερικανική παρέμβαση επί του πεδίου, το σιωνιστικό καθεστώς δεν μπορεί να επιβάλει κανένα σκέλος από το σχέδιό του για το Μεγάλο Ισραήλ.

Αναγκαία υποχώρηση της Χεζμπολάχ

Σε συμβιβασμό, βέβαια, υποχρεώθηκε και η Χεζμπολάχ. Καταρχάς γιατί υπέστη τεράστιες απώλειες και χρειαζόταν μια

ανάπαυλα για να αναπληρώσει τις δυνάμεις της σε όλα τα επίπεδα (μαχητές, οπλισμό, πολεμοφόδια) και να ανασυνταχθεί.

Επίσης γιατί ο φόρος τιμής σε άμαχο πληθυσμό ήταν δυσβάσταχτος, όπως δυσβάστακτο ήταν το βάρος της αναμέτρησης με το Ισραήλ για τη λιβανέζικη οικονομία που βρίσκεται σε πολύ άσχημη κατάσταση, με το ΑΕΠ να έχει συρρικνωθεί κατά 40% από το 2018, την ανεργία να φτάνει το 30% και την απόλυτη φτώχεια να ξεπερνά το 50% του πληθυσμού.

Επιπλέον, η ανατροπή του Άσαντ και η επικράτηση των τζιχαντιστών του αλ-Τζολάνι στη Συρία – εξελίξεις για τις οποίες σημαντικό ρόλο έπαιξε η στροφή στα εσωτερικά τους μέτωπα από το Ιράν και τη Χεζμπολάχ, οι οποίες είχαν στηρίξει το καθεστώς του έκπτωτου ηγέτη στον εμφύλιο επιτρέποντάς του να επιβιώσει και να κρατήσει υπό τον έλεγχό του μεγάλα τμήματα της Συρίας – δημιουργεί νέα, εξαιρετικά δυσμενή δεδομένα για τη σιιτική οργάνωση και το αδελφό της, το ιρανικό καθεστώς. Το έδαφος της Συρίας δεν μπορεί να αποτελεί πια χώρο ανεφοδιασμού της Χεζμπολάχ από το Ιράν, του οποίου οι δυνάμεις ήδη αποχωρούν και η επιρροή του στην ευρύτερη περιοχή κινδυνεύει.

Ανακατατάξεις από τις εξελίξεις στη Συρία

Αντίθετα κερδισμένο βγαίνει, εκτός από τη Τουρκία, το Ισραήλ που εκμεταλλεύεται στο έπακρο τη νέα κατάσταση: δεν έχασε την ευκαιρία να βάλει πόδι στα υψίπεδα του Γκολάν, να αρπάξει δηλαδή κομμάτι από τη Συρία, προχώρησε στην Υεμένη βομβαρδίζοντας, κατά τη συνήθη, αμάχους και υποδομές και συνεχίζει, όπως

άλλωστε ήταν αναμενόμενο, τη διείσδυση στον Λίβανο αγνοώντας επιδεικτικά την κατάπαυση του πυρός.

Βασίζεται στη δύσκολη θέση της Χεζμπολάχ και την αδυναμία του λιβανικού στρατού που δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα πέρα από το να διαμαρτύρεται και να περιμένει από τον ΟΗΕ, τη Γαλλία και τις ΗΠΑ να τηρήσουν τις δεσμεύσεις τους για υλική βοήθεια και επίβλεψη της συμφωνίας. Εκμεταλλεύεται, επίσης, το πολιτικό κενό (υπάρχει υπηρεσιακή κυβέρνηση από το 2022) και υπολογίζει στη δυνατότητα των ΗΠΑ να επηρεάσουν την επιλογή του νέου προέδρου (έχει οριστεί για τις 9 Ιανουαρίου) και τη σύνθεση του νέου κοινοβουλίου, ιδιαίτερα μετά τις αρνητικές για τη φιλοϊρανική Χεζμπολάχ εξελίξεις στη Συρία. Επιτίθεται από στεριά και αέρα – ιδίως στα νότια προάστια της Βυρηντού, στα χωριά του νότου και στην κοιλάδα Μπεκάα – απαγορεύει στους εκτοπισμένους, που γυρίζουν κατά χιλιάδες, να επιστρέψουν στα ρημαγμένα χωριά τους και ουσιαστικά επιβάλει τη νεκρή ζώνη που θέλει. Οι ΗΠΑ, από την πλευρά τους, που δεν βλέπουν καμιά παραβίαση της εκχειρίας, ανακοίνωσαν καινούριο πακέτο 680 εκατομμυρίων δολαρίων σε όπλα για να επιβραβεύουν τη σύναψη της εκχειρίας. Και αυτά πριν ακόμα αναλάβει ο Τραμπ...

■ Μαρία Κτιστάκη

Επέτειος για 3 μεγάλους επαναστάτες

Ο Ιανουάριος έχει σημαδέψει την ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος με τον θάνατο τριών από τους πιο σημαντικούς επαναστάτες μαρξιστές του 20ου αιώνα. Οι δολοφονίες των Καρλ Λίμπκνεχτ και Ρόζας Λούξεμπουργκ στις 15 Ιανουαρίου 1919 στη Γερμανία από τα Φράικορπς (πρόδρομος των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου) και ο θάνατος του Λένιν στις 21 Ιανουαρίου 1924, σηματοδοτούν μια καθοριστική περίοδο στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, που χαρακτηρίζεται από επαναστάσεις αλλά και προδοσίες.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, γεννημένη το 1870 στην Πολωνία, ήρθε σε επαφή με τον σοσιαλισμό σε νεαρή ηλικία. Μέσα από τη θεωρητική της δουλειά ασχολήθηκε με τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος και τις επαναστατικές δυνατότητες της εργατικής τάξης. Έχοντας ηγετικό ρόλο στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα Πολωνίας και Λιθουανίας αρχικά, στη συνέχεια αποτέλεσε μέλος της πιο ριζοσπαστικής πτέρυγας του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού SPD. Ένα από τα πιο σημαντικά σημεία της πολιτικής της ήταν η κριτική προς τον αναθεωρητισμό-ρεφορμισμό των Μπέρνσταϊν και Κάουτσκι, υποστηρικτών των αντιλήψεων για την άμβλυνση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και, επομένως, μιας σταδιακής μετάβασης στον σοσιαλισμό μέσω των κοινοβουλευτικών διαδικασιών και της συνεργα-

σίας με την αστική τάξη. Η Λούξεμπουργκ (κυρίως με το βιβλίο της Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση) αντέτεινε ότι αυτή η προσέγγιση αποδυναμώνει όχι μόνο τη δυναμική της επανάστασης αλλά και το ίδιο το εργατικό κίνημα, παραμερίζοντας την αυτόνομη δράση των μαζών.

Μέσω της θεωρίας της για τις μαζικές απεργίες έκανε ξεκάθαρο ότι οι μαζικές κινητοποιήσεις δεν ήταν απλώς εργαλεία για τη διεκδίκηση οικονομικών αιτημάτων, αλλά και εργαλεία «εκπαιδευτικά», που μπορούσαν να ανεβάσουν την ταξική συνείδηση του προλεταριάτου. Μέσω αυτών, οι εργάτες θα μάθαιναν να ξεγείρονται και να οργανώνονται πολιτικά. Το έργο της Μαζική Απεργία, Κόμμα και Συνδικάτα αποτέλεσε θεμελιώδη βάση για την κατανόηση του τρόπου που οι απεργίες λειτουργούν ως σχολείο ταξικής συνείδησης και συλλογικής οργάνωσης, προετοιμάζοντας το έδαφος για την επανάσταση.

Όντας ταυτόχρονα οικονομολόγος και νομικός, η Ρόζα συνεισέφερε σημαντικά στην κατανόηση της κρίσης του καπιταλισμού, υπογραμμίζοντας την ανάγκη για την επαναστατική ανατροπή του. Διαπίστωσε πως η διαδικασία της καπιταλιστικής συσσώρευσης συνδέεται άμεσα με τον ιμπεριαλισμό (παρά τα λάθη του, το βιβλίο της Η Συσσώρευση του Κεφαλαίου είναι πολύ σημαντικό). Ακόμα πιο κρίσιμο, ότι η επανάσταση δεν εξαρτάται μόνο από την «αντικειμενική κρίση» του συστήματος αλλά και από την υποκειμενική κατάσταση και προετοιμασία της εργατικής τάξης.

Ο Καρλ Λίμπκνεχτ, γεννημένος το 1871 στη Λειψία, ήταν στενός συνεργάτης της Λούξεμπουργκ και ηγετική μορφή στον αντιπολεμικό αγώνα. Η αντίθεσή του στον Α΄ Πα-

γκόσμιο Πόλεμο ήταν σαφής και η πολιτική του πορεία επικεντρώθηκε στην καταγγελία του ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του πολέμου. Με το βιβλίο του Μιλитарισμός και Αντι-Μιλитарισμός ανέπτυξε τη θέση για τη δημιουργία αντιπολεμικών οργανώσεων και κατήγγειλε τη στάση του SPD, που η σοσιαλσοβινιστική ηγεσία του υποστήριζε την πολεμική προετοιμασία του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Στη μπροσούρα του με τον περίφημο τίτλο σύνθημα «Ο Κύριος Εχθρός Είναι στη Χώρα Μας!» ανέπτυξε την ιδέα του ντεφετισμού (ήττα της «δικής μας» αστικής τάξης στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο), υποστηρίζοντας την ανάγκη για μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε επανάσταση, ενώ τόνιζε τη σημασία του διεθνισμού. Μαζί με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ αποχώρησαν από το SPD, ίδρυσαν την Ένωση Σπάρτακος, που αποτέλεσε τη βάση για το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KKP), οικοδομώντας μια εναλλακτική λύση στην προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας. Δυστυχώς αυτή η προσπάθεια ξεκίνησε με σοβαρή καθυστέρηση και η σοσιαλδημοκρατία τους δολοφόνησε πριν η οικοδόμηση του KKP μπορέσει να προχωρήσει.

Ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ (Λένιν), γεννημένος το 1870 στο Σιμπίρσκ, υπήρξε ηγετική φυσιογνωμία της Ρωσικής Επανάστασης και της Σοβιετικής Ένωσης. Η θεωρητική του συνεισφορά στο επαναστατικό κίνημα είναι τεράστια, η πολιτική του σκέψη διαμόρφωσε την πορεία του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Ανέπτυξε τη θεωρία του «επαναστατικού κόμματος», συμπεραίνοντας ότι η επανάσταση δεν μπορεί να γίνει χωρίς μια πρωτοπορία, συνειδητά οργανωμένη και πειθαρχημένη σε ένα επαναστατικό κόμμα, η οποία έτσι θα καθοδηγούσε την εργατική

τάξη προς τη συνειδητοποίηση της ανάγκης και την υλοποίηση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Μέσω σκληρής θεωρητικής δουλειάς και εσωκομματικής πάλης οδήγησε τους Μπολσεβίκους και το ρωσικό προλεταριάτο στη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης και τη σταθεροποίηση της ΕΣΣΔ.

Η θεωρία και ανάλυση του Λένιν για τον ιμπεριαλισμό ήταν επίσης ανεκτίμητη. Υποστήριξε ότι η παγκόσμια κυριαρχία των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και οι πόλεμοι είναι αναπόφευκτες συνέπειες της παρακμής του καπιταλισμού. Στο έργο του Ο Ιμπεριαλισμός, Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού, περιέγραψε την «εποχή των πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», δείχνοντας πως οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι συνδέονται με την αναγκαιότητα της επαναστατικής αλλαγής.

Η ίδρυση της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς το 1919 υπήρξε η αιχμή της συνεισφοράς του Λένιν στην παγκόσμια επανάσταση. Η Διεθνής αποτέλεσε το όργανο για τη διεθνή ενότητα των κομμουνιστικών κομμάτων και είχε ως στόχο την εξάπλωση της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Οι τρεις αυτοί επαναστάτες άφησαν ανεξίτηλο αποτύπωμα στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Οι ζωές και το έργο τους είναι γεμάτα από σκληρούς αγώνες και επιμονή, πολιτικές συγκρούσεις, λαμπρά επιτεύγματα, λάθη και αναθεωρήσεις – πάντα όμως με βάση τον επαναστατικό μαρξισμό. Η τεράστια κληρονομιά τους αποτελεί ακόμη και σήμερα έναν φάρο, οδηγό στον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού, για την εργατική εξουσία, για την οικοδόμηση ενός σοσιαλιστικού κόσμου, βασισμένου στην ισότητα και τη συνεργασία, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944 – 80 ΧΡΟΝΙΑ

► Με αφορμή την επέτειο των 80 χρόνων από το Δεκέμβρη του 1944 η Ε.Π. δημοσιεύει σε αυτό το φύλλο το δεύτερο από τα τρία μέρη του αφιερώματος

Μετά τις 18/10/1944 και την εγκατάσταση της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» ανάμεσα στις αστικές δυνάμεις και το ΕΑΜ/ΚΚΕ, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είδαν στην πράξη τις προσδοκίες τους να διαψεύδονται σε όλα τα κρίσιμα, άμεσα ζητήματα: αντιμετώπιση της τεράστιας φτώχειας και της πείνας και επανεκκίνηση της παραγωγής, τιμωρία των δωσίλογων και συνεργατών των κατοχικών δυνάμεων.

Σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπου οι μεταπολεμικές αστικές κυβερνήσεις προχώρησαν σε αρκετά συγκεκριμένα μέτρα τιμωρίας των συνεργατών των ναζί και εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού, στην Ελλάδα αυτοί έμειναν ουσιαστικά ανέγγιχτοι, προστατευμένοι από τους Άγγλους ιμπεριαλιστές και την αστική τάξη (στη συνέχεια θα αποτελούσαν ένα μεγάλο τμήμα της, όπως και του κρατικού μηχανισμού).

Στον «εθνικό στρατό», που θα υπαγόταν στο βρετανικό επιτελείο, όπως είχε συμφωνηθεί σε Λίβανο-Καζέρτα, θα έμπαιναν όλα αυτά τα κατακάρδια: παραστρατιωτικές οργανώσεις όπως οι Χίτες, υποστηρικτές των ναζί, ταγματασφαλίτες κ.ά., αντικομμουνιστικές στρατιωτικές μονάδες που έλεγχαν οι Άγγλοι και οι αστικές δυνάμεις (Ιερός Λόχος, Ορεινή Ταξιαρχία). Το ΕΑΜ/ΚΚΕ είχε την αυταπάτη ότι οι Άγγλοι και η αστική τάξη θα κινούνταν για την ειλικρινή εκκαθάριση και τιμωρία όλων αυτών και ότι έτσι ο ΕΛΑΣ θα μπορούσε να συνυπάρξει σε αυτό τον «εθνικό στρατό».

Το ίδιο το ΚΚΕ είχε σοβαρή ευθύνη για τη μη τιμωρία των δωσίλογων: α) Είχε ανοιχτά δηλώσει ότι εναντιώνεται σε κάθε «πράξη εκδίκησης» που θα τάραιζε την ομαλή μετάβαση στη δημοκρατία. β) Είχε υπογράψει ήδη τη στρατιωτική συνεργασία με αυτά τα κομμάτια στα πλαίσια της συγκρότησης εθνοφρουράς (5/11/44). γ) Μετά την υποχώρηση των Γερμανών και την έλευση της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» περιορίστηκε σε ένα εικονικό «κνηνητό» των Ταγμάτων Ασφαλείας στα βουνά, χωρίς να επικεντρώσει σε μια στρατιωτική κυριαρχία στην Αθήνα (όπως άλλωστε είχε δεσμευτεί σε Λίβανο-Καζέρτα), που θα σήμαινε

Β' ΜΕΡΟΣ: Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

και την πραγματική τιμωρία του πυρήνα αυτών των δυνάμεων. δ) Μόνο όταν οι ίδιοι οι υποστηρικτές του ΕΑΜ/ΚΚΕ ξεκίνησαν να απαιτούν την εκτέλεση των δωσίλογων, υιοθέτησε αυτό το αίτημα, αλλά μόνο με τη μορφή ορισμένων πλακάτ στα πλαίσια ειρηνικών διαμαρτυριών και διαπραγματεύσεων.

Αυτή η στάση πήγαζε από την υπεράσπιση, μέχρι τέλος, των αυταπατών για την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Όπως είχε δηλώσει το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ: «*Η εξασφάλιση της τάξης και της ομαλής πολιτικής ζωής... είναι εθνικό χρέος. Όλοι οι Έλληνες... έχουν ιερή υποχρέωση, εθνικό καθήκον να εξασφαλίσουν την τάξη και την ασφάλεια της Ελλάδας. Θα ακούσουν την θαρραλέα φωνή του ΚΚΕ και θα πειθαρχήσουν στις εντολές της Εθνικής Κυβέρνησης.*»

Η αστική τάξη και οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές είχαν συνειδητά ως πρωταρχικό στόχο τον αφοπλισμό των μαζών, μάλιστα οι Άγγλοι είχαν προειδοποιήσει τις αστικές δυνάμεις ότι θα κινήθουν στρατιωτικά αν αυτό καθυστερήσει. Αρχικά εκμεταλλεύτηκαν τους υπουργούς του ΕΑΜ/ΚΚΕ και τις υποχωρήσεις τους, έπειτα ξεκίνησαν να το ωθούν προς την αναγκαστική έξοδο από την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Από την άλλη, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν μπορούσαν να αποδεχτούν έτσι απλά ότι θα υποχωρούσαν, ότι θα ζούσαν κάτω από ένα καθεστώς συνεργατών των ναζί. Μάχες και συγκρούσεις συνεχίζονταν μεταξύ εργατών και εθνοφρουράς στο κέντρο της Αθήνας, εκατοντάδες συλλαμβάνονταν, απολύονταν εκδικητικά για τις δράσεις τους, έχαναν περιουσίες και σπίτια.

Την 1η Δεκεμβρίου 1944, ο βρετανός στρατηγός Σκόμπι διέταξε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ:

οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές ήταν το πραγματικό αφεντικό στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Μόνο τότε οι υπουργοί του ΕΑΜ/ΚΚΕ αποχώρησαν, φοβόμενοι ότι το κόμμα θα χάσει τη σύνδεση με τις εξεγερμένες μάζες. Η απόφαση για την τελική σύγκρουση έμπαινε σε εφαρμογή, με πρωτοβουλία των Άγγλων και των αστικών δυνάμεων, που στο μεταξύ είχαν συγκεντρώσει ένα ελάχιστο αριθμό προϋποθέσεων για να δώσουν με αποφασιστικότητα τη μάχη

Οι «αποφάσεις» του ΚΚΕ το ίδιο βράδυ για «κατάληψη της Αθήνας» ήταν μόνο στα λόγια και στα χαρτιά (άλλωστε ο τακτικός ΕΛΑΣ είχε διαταχτεί να παραμείνει στην επαρχία). Η σταλινική ηγεσία συνειδητά δεν είχε προετοιμάσει ούτε το εσωτερικό του ΕΑΜ/ΚΚΕ ούτε την εργατική τάξη για ένοπλη σύγκρουση με αυτούς που άλλωστε θεωρούνταν «συμμαχικές δημοκρατικές δυνάμεις».

Οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές είχαν αναλάβει την πολιτική και στρατιωτική οργάνωση των αστικών δυνάμεων στη στενή περιοχή του κέντρου της Αθήνας, όπου αυτές είχαν περιοριστεί, με τανκς, ελεύθερους σκοπευτές κ.λπ.

Το ΚΚΕ κάλεσε στο συλλαλητήριο στις 3 Δεκέμβρη στο Σύνταγμα, που παρότι απαγορεύτηκε από την κυβέρνηση, η σταλινική ηγεσία έδωσε εντολή να είναι άοπλο. Ο τακτικός ΕΛΑΣ βρισκόταν ακόμα στην επαρχία και ο εφεδρικός, με μικρή εμπειρία μάχης, παρέμενε σκόρπιος σε διάφορα σημεία περιφερειακά της Αθήνας.

Τη στιγμή που η κλιμάκωση και η ρήξη με κυβέρνηση και ιμπεριαλιστές ήταν μονόδρομος, το ΚΚΕ επέλεξε μια κινητοποίηση ως «επίδειξη ισχύος» και κίνηση διαπραγμάτευσης. Το αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο. Όταν

η διαδήλωση έφτασε μπροστά από τη Βουλή, δυνάμεις της χωροφυλακής άρχισαν να χτυπάνε με πολυβόλα, αφήνοντας δεκάδες νεκρούς. Οι Άγγλοι περίμεναν ότι το ΕΑΜ θα απαντήσει στα πυρά (αφού είχε ένοπλες δυνάμεις σε τάρτασα γραφείων στην περιοχή), αλλά δεν δόθηκε καμία εντολή. Σύμφωνα με τη σταλινική ηγεσία, μια επίθεση στους Άγγλους θα όξυνε την κατάσταση ενώ το συλλαλητήριο απευθυνόταν καθαρά και μόνο απέναντι στην κυβέρνηση.

Ενώ η μάχη της Αθήνας είχε αρχίσει, το ΚΚΕ κυριολεκτικά οργάνωσε την ήττα των μαζών, το ριζισμό τους σε ένα θυσιαστήριο. Η δράση του εφεδρικού ΕΛΑΣ διασκορπίστηκε σε επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και φυλακές περιμετρικά του κέντρου της Αθήνας, όπου «παλλόταν η καρδιά του καπιταλιστικού τέρατος». Οι οπλισμένοι αντάρτες του υπολογίζονταν σε λιγότερους από 10.000, ενώ τα κυβερνητικά και αγγλικά στρατεύματα σε περίπου 15.000.

Οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές είχαν αντιληφθεί την αυτοθυσία και επιμονή των μαζών αλλά και την προθυμία των γραφειοκρατών να «σώσουν» την εικόνα τους ως «συμμάχων» μέχρι και το τέλος – και αυτό την ίδια στιγμή που ο Τσόρτσιλ, σε επιστολή προς τον Σκόμπι, ήταν κάθετος: «*Είσαι υπεύθυνος για τη διατήρηση της τάξης... Μπορείς να λάβεις κάθε μέτρο... Μη διστάσεις να ενεργήσεις όπως αν ήσουν σε μια κατεκτημένη πόλη όπου μια τοπική εξέγερση βρισκόταν σε εξέλιξη... αλλά επίσης και με αιματοχυσία αν είναι αναγκαίο.*» Αυτούς αποκαλούσε «συμμάχους» η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ.

Με αυτές τις προϋποθέσεις και παρά τον ηρωισμό των λαϊκών μαζών, ήταν επόμενο να γίνουν από την ηγεσία του ΚΚΕ

και τα μεγαλύτερα ή εγκληματικά λάθη στη διεξαγωγή της ένοπλης σύγκρουσης, καθώς πίστευε για πολλές μέρες ότι μπορεί να αποφύγει μια στρατιωτική σύγκρουση με τους Άγγλους και ότι αυτοί θα ξαναδέχονταν το ΕΑΜ/ΚΚΕ ως συνομιλητή, αν αυτό κατάφερε να εκκαθαρίσει τους ντόπιους αντιδραστικούς. Έτσι: Ταγματα του εφεδρικού ΕΛΑΣ παραδίνονταν λόγω ανεπαρκούς οπλισμού. Τμήματα ή μαχητές του τακτικού ΕΛΑΣ, που κατέφθαναν σκόρπια στην Αθήνα, κινούνταν χωρίς προσανατολισμό ή αφοπλιζόνταν χωρίς μάχη ή τσακίζονταν από τα κυβερνητικά και αγγλικά στρατεύματα. Στρατηγικά σημεία παραδίδονταν αμαχητί, μετά από «συμφωνίες», στους «συμμάχους Άγγλους», οι οποίοι άλλωστε προστάτευαν και φυγάδευαν ταγματασφαλίτες, χίτες και χωροφυλακές, για να τους εξοπλίσουν και να τους ξαναρίξουν σε επόμενες μάχες. Δεν έγινε καμία προσπάθεια να εμποδιστούν οι εφεδρείες και τα εφόδια που ξεφόρτωναν οι Άγγλοι από το μοναδικό προγεφύρωμα που είχαν. Με όλα αυτά, ήταν θέμα χρόνου η πλάστιγγα να γύρει υπέρ των κυβερνητικών στρατευμάτων και των Άγγλων, οι οποίοι άλλωστε είχαν το μεγάλο πλεονέκτημα των τανκς και της αεροπορίας, με τα οποία σφυροκοπούσαν τις βάσεις του ΕΛΑΣ στις εργατικές-λαϊκές συνοικίες.

Η δουλοπρέπεια των σταλινικών προς τους Άγγλους δεν είχε τέλος, φτάνοντας σε σημείο στελέχη τους να σφίγγουν το χέρι του Τσόρτσιλ στις 24/12, όταν αυτός είχε επισκεφτεί την Αθήνα. Ο ίδιος ο Τσόρτσιλ είχε ξεκάθαρα καταλάβει ότι το ΕΑΜ/ΚΚΕ δεν είχε καμία διάθεση πραγματικής, ένοπλης αμφισβήτησης της αστικής εξουσίας – και γι' αυτό χαρακτήρισε τα Δεκεμβριανά ως «έργο τροτσκιστών», προσπαθώντας αφενός να δικαιολογήσει την επέμβαση του αγγλικού ιμπεριαλισμού (στη Βρετανία υπήρχε αρχικά μια ισχυρή, μαζική αντίδραση) και αφετέρου να κολακέψει την ηγεσία του ΚΚΕ. Δεν λάθευε, καθώς το ΚΚΕ αρνήθηκε μέχρι τέλος να κατονομάσει τους Άγγλους ως ιμπεριαλιστές, ελπίζοντας να αποκτήσει ξανά θέση στις διαπραγματεύσεις μαζί του.

Η ήττα και η προδοσία σφραγίστηκαν οριστικά με τη Συμφωνία της Βάρκιζας στις 12/2/1945, που προέβλεπε πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ (όταν αυτός έλεγγε ακόμα το 90% της χώρας), αμνηστία για την ηγεσία του ΚΚΕ αλλά και καταδίκη πολλών χιλιάδων αγωνιστών που παραδόθηκαν στα χέρια των αστών, των ιμπεριαλιστών, της «λευκής τρομοκρατίας».

■ Σοφία Καζλάρη